DEN *danske* STJERNE

November
128. årgang
Nummer 11





DEN danske STJERNE

Organ
for Jesu Kristi Kirke af
Sidste Dages Hellige

November 1979
Årgang 128
Nummer 11

INDHOLDSFORTEGNELSE

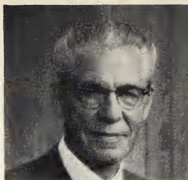
Børnestjernen

Abonnement:

12 numre dkr. 54.00 (inkl. moms og porto)
Betaling over giro 31 20988 til Nordisk Distributions Center, Smedevangen 9, DK-3540 Lynge.
United States and Canada: $ 10.00 (surface mail).

Distributions Centret, Smedevangen 9, DK-3540 Lynge.

PBMA 0631 DA



Præsident N. Eldon Tanner

Vandre i lydighed mod befalingerne

„Alle hellige, der erindrer sig disse ord, følger dem og vandrer i lydighed mod disse bud, skal få sundhed i navlen og marv i benene.

De skal finde visdom og store skatte af kundskab, ja, endog skjulte skatte.

De skal løbe og ikke blive trætte; de skal gå og ikke blive matte.

Og jeg, Herren, giver dem den forjættelse, at dødens engel skal gå forbi dem, ligesom Israels børn, og ikke slå dem ihjel." (L&P. 89: 18-21).

Dette er ét af de allermest omfattende løfter, Herren har givet os, og hvem vil ikke gerne modtage disse store velsignelser? Vi tænker så tit på dette løfte som hørende til visdomsordet, men I vil lægge mærke til, at Herren siger „vandre i lydighed mod befalingerne" (sådan står der egentlig i originaludgaven. O.a.), hvilket vil indbefatte alle budene.

Nogle vil måske sige, at det er for meget at forvente. Men når vi standser op og tænker på belønningerne for lydighed og straffene for ulydighed, er det sikkert, at der ikke er en eneste, som ikke ville sige, at han hellere vil have lykke end elendighed. Alt for ofte, er jeg bange for, er vi ulydige og søger at tilfredsstille vor trang til verdslige fornøjelser og lyster, fordi vi tror, at vi kan undslippe domfældelse og straf, som ikke altid straks udmåles os, og vi glemmer de store velsignelser og løfter, som er lovet os, hvis vi er lydige.

Det er så vigtigt for os at forberede os til det, der vil ske i vores tilværelse. Vi må se fremad med optimisme og tillid. Vi opnår ikke noget ved at ruge over det forbigangne eller det, vi skulle have gjort men ikke gjorde. Snarere bør vi bestemme os til fra dette øjeblik at rette vore fejl, omvende os og gå fremad fast besluttet på at ville vandre i lydighed mod befalingerne, hvilket kun kan gøre os lykkeligere, mere elskede ... og respekterede og skaffe os større succes i alle vore retfærdige bestræbelser.

Det eneste formål med at se tilbage er at konstatere, hvor vi har gjort fejl, og hvor vi kan forbedre os. Når først vi bliver tilfredse med det, vi har udrettet, begynder vi at svækkes. Vi hverken udvikles eller går tilbage. Lad os ikke gøre den samme fejl som mureren, der på sit stillads trådte et skridt tilbage for at beundre sit værk.

Når vi nu ser tilbage i tiden, kan vi stille os selv det spørgsmål: Har jeg haft den udvikling, jeg burde have haft? Arbejdede jeg virkelig på at nå mine mål? Hvis vi ikke kan svare positivt herpå, bør vi bestemme os til at gøre bedre fra nu af. Vi bør lægge bestemte planer for at nå nye mål og afstikke en kurs, hvorved vi kan nå dem, idet vi altid husker på, at det evige liv bør være endemålet for enhver af os.

Evangeliet tilbyder os den eneste vej til evigt liv, og når som helst det accepteres, begynder en ny periode af livet. Det vidunderlige omvendlesesprincip gør det muligt for enhver af os at blive født påny og at udvikle os i forvisning om, at vore synder er tilgivet, og at vi kan begynde at stræbe efter den fuldkommenhed, der vil bringe den lovede belønning. Vi har fået at vide: „,. . . uden I omvender jer, kan I ingenlunde arve himmerigets rige" (Alma 5:51).

Når vi opstiller vore mål, gør vi klogt i at stille os disse spørgsmål, idet vi husker på vort endelige mål:

Hvilken slags menneske er jeg?

Hvilken slags menneske ønsker jeg at være?

Hvad gør jeg for at opnå det, og hvad gør jeg, som forhindrer mig i at blive et sådant menneske?

Hvordan kan jeg klare den opgave?

Præsident Joseph F. Smith har givet dette råd:

„Lad os overvinde os selv og derpå gå ud og overvinde alt det onde, vi ser omkring os, i den udstrækning vi kan. Og vi vil gøre det uden at angribe menneskers handlefrihed. Vi vil gøre det ved overtalelse, ved udholdenhed, ved tålmodighed, og ved tilgivelse og uskrømtet kærlighed, hvorved vi vil vinde hjerterne, menneskenes børns hengivenhed og sjæle for sandheden, som Gud har åbenbaret den for os. Vi vil aldrig få fred eller retfærdighed eller sandhed, før vi vender os mod den eneste sande kilde dertil og modtager fra den kildes ophav." (*Gospel* Doctrine, kap. 15)

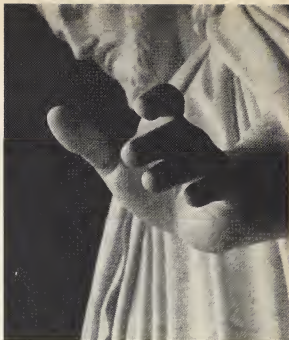
„Lad enhver leve sådan, at hans karakter vil kunne tåle den stærkeste kontrol, og at den kan læses som en åben bog, så han ikke vil have noget at snyde sig fra eller skamme sig over. Lad alle mennesker, som har fået tildelt ansvar i kirken, leve på den sådan måde, at ingen kan pege på deres fejl, for de har jo ingen fejl; så at ingen med rette kan blive beskyldt for at gøre noget forkert, for de gør ingen fejl; så ingen kan påpege deres mangler fordi de er ‚mennesker' og som værende ‚svage dødelige', fordi de jo lever i henhold til evangeliets principper og ikke blot er ‚svage menneskelige væsener', frarøvet Guds Ånd og kraften til at leve hævet over synd. Det er måden at leve på for alle mennesker i Guds rige," (*Conference Report*, okt. 1906, s. 8-9)

Den tid er nu. Dette er dagen, timen, øjeblikket for enhver af os til at beslutte at gøre bedre i fremtiden, end vi har gjort hidtil.

„Lad enhver få kundskab for sig selv om, at dette værk er sandt . . . Og lad så enhver sige: ‚Jeg vil leve min religion . . . jeg vil vandre ydmygt for Gud og handle ærligt med mine medskabninger'" (Brigham Young i *Journal of Discourses*, bind 8, s. 142).

Må enhver af os nyde en lykkeligere, mere meningsfyldt fremtid med kærlighed og fred i rigt mål i ethvert hjerte og ethvert hjem.

Vores største ansvar



David O. McKay, kirkens 9. præsident, blev født den 8. september 1873 i Huntsville i staten Utah. 32 år gammel blev han opretholdt som medlem af De tolvs Råd. Han virkede som andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab for både præsidenterne Heber J. Grant og George Albert Smith. På 45-årsdagen efter sin ordination til apostel blev han opretholdt som præsident over kirken, den 6. april 1951. Præsident McKay døde den 18 januar 1970 i en alder af 96, og efter at have levet længere end nogen anden generalautoritet i denne uddeling.

David O. McKay
(1873-1970)

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges 9. præsident

„Vort største ansvar" er taget fra præsident McKay's tale i generalkonferencen i Salt Lake Tabernaklet den 4. april 1953.

„Thi hvad gavner det et menneske", sagde Frelseren, „om han vinder den hele verden, men må bøde med sin sjæl?" (Matt. 16:26)
Det første nedskrevne spørgsmål, som Frelseren stillede efter sin dåb i floden Jordan var: „Hvad søger I?" (se Johs. 1:38) I Mattæus 16: 24-26 henviser han igen til den dominerende påvirkning på menneskets handlinger i dagligdagen. Hvis et menneske søger rigdom, verdslig ære, fornøjelser, og alt det, som rigdom og ære kan give én, men overser og undlader at udvikle sin sjæls rigdomme, hvad gavner det ham så?
Således foretager Herren en enkel men majestætisk sammenligning mellem materielle og åndelige værdier.
Ved en anden lejlighed. Under bjergprædikenen, opmuntrer han sine tilhørere til „først at søge Guds rige og hans retfærdighed, så skal alt andet gives jer i tilgift" (Matt. 6:33) At søge at fremme Guds rige og at fostre hans retfærdighed bør være livets højeste formål.
Førende politikere og klarttænkende pædagoger henviser i offentlige taler og i bladartikler ofte til den øjensynlige åndelige fattigdom i vor tid, og de citerer behovet for højere moral og etiske standarder.
Sidste dages hellige bør altid erindre sig to vigtige ansvar: (1) At sætte deres hjem i orden og bevare dem; og (2) at forkynde Jesus Kristi guddommelighed og. nødvendigheden af hans belæringer om frelse for den menneskelige familie.
„Vore hjemlige glæder," siger Pestalozzi[1]), „er de mest vidunderlige glæder, som jorden kan give os, og forældres glæde ved deres børn er den helligste glæde, menneskeheden kan nyde. Den gør deres hjerter rene og gode; den løfter dem op til deres Fader i himlen."
Sådanne glæder er mulige for de fleste mænd og kvinder, hvis de på rette måde fremelsker og nærer (høje idealer med hensyn til ægteskab og hjem.

Men der er ødelæggende myrer i hjemmene, og nogle af dem bagtaler, taler ondt og finder fejl hos enten forældre eller børn. Sladder er gift for sjælen. I det ideelle hjem findes ikke sladder om skolelærere, om offentligt ansatte eller om ansatte i kirken. Som årene er gået er jeg blevet mere og mere taknemmelig for min far, som med løftede hænder sagde: „Hør nu her, ingen kritik af jeres lærere eller af nogen anden."

Skænderier og sværgen er også onder, der mindsker standarderne i det ideelle hjem. Jeg kan ikke forestille mig en far eller mor, der bander i overværelse af deres børn eller i det hele taget lader sådant komme over læberne.

Noget andet, der ødelægger lykken i hjemmet er at nægte at bære moderskabets eller faderskabets fulde ansvar. Medlemmer af kirken, som er sunde og normale, bør ikke gøre sig skyldige i at begrænse antallet af

børn i hjemmet, især når dette begrundes med ønsket om at have det rart eller for personlig vindings skyld, eller for at få lige så meget, som naboerne har, eller ud fra den falske antagelse at kun ét eller to børn i en familie derved sikres en bedre uddannelse. Det er undskyldninger, som ingen bør benytte sig af, for de er ubegrundede.

Med ægteskabets høje idealer, som profeten Joseph Smith har åbenbaret, bør kirkens medlemmer kun have ét mål, og det er altid at erindre, at ægteskabet, samfundets grundpille, er ordineret af Gud til opbygning af permanente hjem, hvori børn kan blive opdraget rigtigt og belært om evangeliets principper.

Jeg er sikker på, at det efterfølgende vil røre ved en positiv streng i hjerterne hos flertallet af forældre i kirken:

„Hver enkelt periode i menneskenes liv er vidunderlig; den sorgløse barndomstid, de spændende år, hvor man vokser op og bliver forelsket, de produktive, slidsomme, byrdefulde år med forældreskab; men den allermest vidunerlige tid i livet kommer, når en far og mor bliver nære venner med deres voksne, fremgangsrige sønner og døtre og kan begynde at glæde sig over deres børnebørn . . .

Ungdom er bundet af indskrænkninger, begrænsninger, tidsskemaer og påvirkninger; de halvvoksnes tid er fuld af hemmelighed, længsler og nederlag; tidligt faderskab opsluges af kampe og problemløsninger; den høje alderdom overskygges af evige mysterier; men midaldrende og ældre mennesker kan, hvis de har levet retfærdigt og fuldtud, opleve år, fyldt med spænding, ikke alene over fremgang men også over kammeratskabet med børn og børnebørn.

Ethvert normalt menneske burde fuldføre hele cyclus'en af det menneskelige liv med alle dets glæder og tilfredsstillelser i naturlig orden: barndom, opvækst, ungdom, forældreskab, den modne alder og af alderen med børnebørn. Enhver alder har sine tilfredsstillelser, der kun kan opnås gennem erfaring. Man må blive født igen og igen for at kende det fulde spektrum af menneskelig lykke. Når det første barn bliver født, fødes også en mor, der fødes en fader, og bedsteforældre; kun gennem en fødsel kan dette ske. Kun gennem den naturlige livs cyklus kan de store fremadskridende glæder i menneskeheden opnås." (R. J. Sprague.)

Vi appellerer til alle medlemmer af kirken om at sætte deres hjem i orden og at glæde sig over de sande glæder ved et harmonisk familieliv. Som allerede nævnt, er det andet altafgørende ansvar at forkynde Jesu Kristi guddommelige mission. For 1900 år siden sagde en tapper forsvarer for den sag:

„Denne Jesus er stenen, som blev ‚agtet for intet' af jer bygmestre, men som ‚er blevet hovedhjørnestenen'.

Og der er ikke frelse i nogen anden; thi der er ikke under himmelen givet mennesker noget andet navn, hvorved vi kan frelses" (Ap. Gern. 4:11-12)

Den mand, som således erklærede Jesus for at være den eneste ene sikre leder og fører i verden, var en almindelig fisker, som levede for lige ved 2000 år siden. Han voksede op til manddom, oplevede livet mellem almindelige mennesker som I og jeg. Han var ikke en drømmer. Han var helt igennem en handlingens mand. Han havde nogenlunde fremgang, ejede leder-egenskaber og først og fremmest var han ærlig.

Forholdene drev Peter ind i et nært forhold til Jesus fra Nazaret.
I lige ved tre år ledsagde han Jesus næsten hele tiden. Han lærte Mesteren virkelig godt at kende. Jesu filosofi blev Peters filosofi. Ikke på én gang, men gradvist nåede Peter gennem omhyggelig, kritisk observation og indre oplevelser til en fast og ophøjet overbevisning, udtrykt klart og uden tøven, når han erklærede over for sine anklagere, lederne af det jødiske Sanhedrin: „. . . Der er ikke under himmelen givet mennesker noget andet navn, hvorved vi kan frelses."

Ydermere erklærer medlemmer af kirken, at Jesu Kristi Kirke står sammen med Peter, med Paulus, med Jakob og med alle andre apostle, der accepterede opstandelsen som både bogstavelig sand, og også som højdepunktet og fuldendelsen af Kristi guddommelige mission på jorden. Siden historiens begyndelse har religiøse ledere forkyndt og opfordret til dyd, mådehold, selvkontrol, tjenesteydelser, lydighed mod retfærdighed og pligt; nogle har belært om at tro på én allerhøjeste hersker og om et liv herefter; men kun Kristus brød gravens segl og afslørede døden som døren til udødelighed og evigt liv. Til det uafviselige bevis, som de gamle apostle gav om vor Herres opstandelse, tilføjer vi profeten Joseph Smiths storslåede erklæring:
„Og nu, efter de mange vidnesbyrd, som er blevet givet om ham, er dette seneste vidnesbyrd, som vi giver om ham: at han lever!" (L&P. 75:22)
Som Kristus levede efter døden, sådan skal den menneskelige familie, hver og én, indtage den plads i den næste verden, som han eller hun gør sig fortjent til ved sine handlinger i det jordiske liv. Da loven er lige så evig som livet, er budskabet om opstandelsen det mest trøsterige, det mest vidunderlige, der nogen sinde er givet menneskene; for når døden tager én vi elsker, fra os, kan vi se ned i den åbne grav og sige: „Han er ikke her; han lever."
Lykkelige hjem giver deres beboere en smag af himlen på jorden; godtagelse af Kristi guddommelige mission og efterlevelse af hans evangeliums principper giver forsikring om udødelighed og evigt liv.
Jeg bærer vidnesbyrd om, at kundskab om hans eksistens og om hans evangeliums sandhed er kilden til den største trøst og lykke for mennesker.
Må den dag komme hurtigt, da oprigtige mænd og kvinder overalt i verden må have den forsikring i deres sjæle.

---

[1]) Pestalozzi, schweizisk pædagogisk reformist, 1746-1827.

Spørgsmål og svar

Spørgsmål af almen evangelisk interesse, besvaret som vejledning og ikke som officiel meddelelse om kirkens politik.



Roy W. Doxey,
leder af kirkens samordningsafdeling

Spørgsmål: „Eftersom vi tror på nutidige åbenbaringer, bliver sådanne da nogen sinde skrevet ned og offentliggjort og givet til de hellige?"

Dit spørgsmål antyder, at du tror, hvad skrifterne og den niende trosartikel lærer os med hensyn til fortsat åbenbaring.

Af kirkens standardværker indeholder Lære og Pagter flertallet af de åbenbaringer, der blev modtaget i profeten Joseph Smiths levetid. Men ikke alle de åbenbaringer, som profeten modtog, er indbefattet i Lære og Pagter.

Noget, man må tage i betragtning, er forskellen mellem den formelle åbenbaring (nedskrevet som de, der findes i Lære og Pagter) og de uformelle (givet ved inspiration, en form for åbenbaring gennem det talte ord, der sommetider offentliggøres.)

Kun kirkens præsident modtager åbenbaringer for hele kirken, og kun under hans ledelse kan andre profeter, seere og åbenbarere få retten, magten og myndigheden til at erklære Herrens vilje og sind. Når de er drevet af Helligånden, bliver deres ord hellig skrift. Men hvordan kan tilhøreren og læseren vide, at de er blevet drevet af Helligånden? Ved den samme kraft, som gav åbenbaringen. (Se L&P. 50:21-24)

De inspirerede instruktioner fra Det øverste Præsidentskab og De tolv Apostle bliver hellig skrift. Hver torsdag mødes de i Salt Lake templet, hvor afgørelser træffes til fremme af Guds rige. Ældste John A. Widtsoes oplevelse (han var medlem af De tolvs Råd) illustrerer et vigtigt punkt. Da han blev spurgt om, hvornår den sidste åbenbaring var blevet modtaget af kirken, svarede han, at det vistnok var sidste torsdag.

Et andet tidspunkt, hvor

inspiration modtages, er ved generalkonferencerne, der holdes to gange hvert år. De, som kender til afviklingen af generalkonferencer, ved, at sidste dages hellige, som retter sig efter de råd, der gives dér, finder løsninger på deres problemer, løsninger som bringer lykke i tilværelsen.

Præsident Harold B. Lee sagde ved én af kirkens generalkonferencer:

„Og nu mener jeg, at I sidste dages hellige, aldrig har overværet en konference, hvor I på disse tre dage har hørt mere inspirerende udtalelser om omtrent ethvert emne og problem, som optager jer. Hvis I vil vide, hvad Herren ønsker af jer de hellige i de næste seks måneder, så anskaf jer et eksemplar af referaterne af denne konference, og I vil derved have Herrens nyeste udtalelser med hensyn til de hellige. Det gælder også alle andre, som ikke hører med i vores kreds, men som tror på, at det, der er blevet sagt, er ‚Herrens ord, Herrens røst og Guds kraft til saliggørelse'" (*Conference Report*, okt. 1973, s. 168)

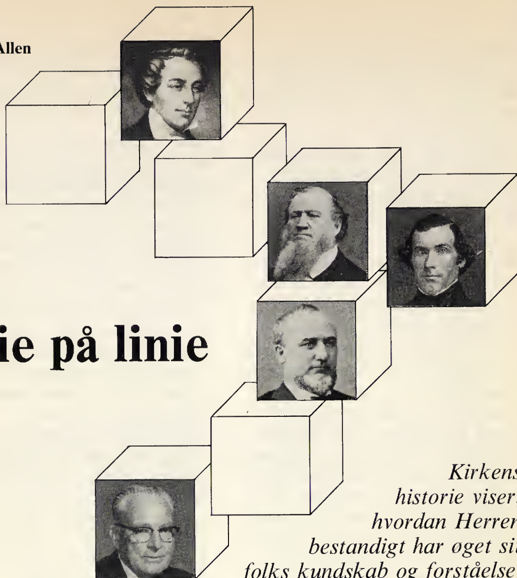
Noget af det, der må tages i betragtning, når dit spørgsmål skal besvares, er anvendelsen af loven om almindeligt samtykke, når der tilføjes en ny hellig bog. I oktober 1880 blev for eksempel Den kostelige Perle og Lære og Pagter præsenteret i en kirkelig generalkonference for kirkens medlemmer. Og igen ved kirkens generalkonference i april 1976 blev to vigtige åbenbaringer godkendt til indføjelse i Den kostelige Perle.

Den procedure skal anvendes, når som helst yderligere materiale skal indføjes i et standardværk og dermed pålægge medlemmerne at efterleve de pågældende tilføjede principper. Åbenbaringen er gyldig, selvfølgelig, uanset hvilken fremgangsmåde, der anvendes.

Den uformelle slags åbenbaring . . . inspiration eller åbenbaring - gives i generalkonferencer og også i de officielle dokumenter, der udsendes fra kirkens øverste præsidentskab. Husk at åbenbaring ikke behøver at blive nedskrevet eller offentliggjort for at være åbenbaring. Sidste dages hellige har lært at forstå, at virkelig sikkerhed i livet kommer gennem lydighed mod de råd, der kommer fra de levende orakler uden hensyn til, hvilket kommunikationsmiddel, der benyttes.

Er det nødvendigt, at en åbenbaring begynder med „Så siger Herren " eller „En åbenbaring" eller „Giv agt og lyt til Herrens røst ", sådan som så mange af åbenbaringerne i Lære og Pagter? Nej, men en prøve for åbenbaringer er Herrens instruktion om at søge bekræftelse ved Helligånden. Den samme Ånd, som gav åbenbaringen, kan bevidne og bekræfte dens sandhed over for det trofaste medlem af kirken.

James B. Allen



Linie på linie

Kirkens historie viser, hvordan Herren bestandigt har øget sit folks kundskab og forståelse.

Om aftenen den 21. jan. 1836 holdt kirkens øverste præsidentskab og patriarken, Joseph Smith, sr., et særligt møde ved skæret af stearinlys i et værelse i Kirtland Templet. Pludselig åbnedes himlene for dem, og de fik nogle vidunderlige åbenbaringer. Profeten Joseph Smith så det celestiale rige og blandt det riges beboere sin forlængst afdøde bror, Alvin. Det forbavsede profeten, som sagde, at han „undrede sig over, at han (Alvin) havde opnået en arvelod i det rige; jeg vidste jo, at han havde forladt dette liv, før Herren havde udstrakt sin hånd for at indsamle Israel anden gang, og således ikke var blevet døbt til syndernes forladelse." (Joseph Smith - En åbenbaring om det celestiale rige 1:6, i *Den kostelige Perle).*

Det var en ny tanke, selv for Joseph Smith, at folk, som var døde uden bemyndiget dåb, kunne høste de samme velsignelser i den kommende verden som dem, der var medlemmer af den genoprettede kirke. Men nye oplysninger skulle snart gives til kirken, for mens profeten undrede sig over det, som han så, kom Herrens røst til ham med disse ord:

„Alle, som er døde uden kundskab om evangeliet, men som ville have modtaget det, dersom det havde været muligt for

dem at forblive på jorden, vil blive arvinger til Guds celestiale rige;
ligeledes vil alle, der fra nu af dør uden kundskab derom, og som ville have modtaget det af hele deres hjerte, blive arvinger til det rige, thi jeg, Herren, vil dømme alle mennesker efter deres gerninger, efter deres hjertes ønsker" (Joseph Smith - En åbenbaring om det celestiale rige 1:7-9).

Mange år senere spekulerede en anden profet, præsident Joseph F. Smith, over skrifterne, der talte om forsoningen. På det tidspunkt forstod kirken udmærket princippet om frelse for de døde, men der var stadig et manglende led i oplysningerne om Frelserens mission i åndeverdenen umiddelbart efter sin død. Præsident Smith havde undret sig over, hvordan Herren kunne prædike for *alle* ånderne i fængslet i den korte tid, han var der.

„Mens jeg endnu undredes derover," siger han, „åbnedes mine øjne, og min forståelse blev klar, og jeg forstod, at Herren ikke i egen person gik og belærte de ugudelige og ulydige, der havde forkastet sandheden; men se, han ordnede sine styrker blandt de retfærdige og udpegede budbringere ..." (Joseph F. Smith - En åbenbaring om de dødes forløsning 1:29-30).

Disse to oplevelser repræsenterer ét af de mest grundlæggende principper i det gengivne evangelium: det om fortsat, nutidig åbenbaring gennem levende profeter. Herren har sagt, at han „vil give de trofaste linie på linie og bud på bud" (L&P. 98:12).

Brigham Young fortalte de hellige, at kundskab og forståelse kommer langsomt, og at ingen af åbenbaringerne åbenbarede *alting* om et emne. Han sagde:

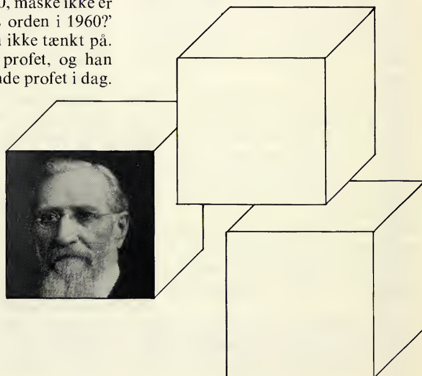
„Jeg er så langtfra at tro, at nogen regering på denne jord har grundlove og love, der er fuldkomne, at jeg tror, at der ikke findes en eneste åbenbaring blandt de mange, som Gud har givet kirken, som er fuldkommen i sin helhed.
Guds åbenbaringer indeholder korrekte lærdomme og principper, så langt de rækker; men det er umuligt for jordens fattige, svage, ringe, krybende, syndige indbyggere at modtage en åbenbaring fra den Almægtige i al dens fuldkommenhed. Han er nødt til at tale til os i henhold til vores mulighed for at modtage" (*Journal of Discourses*, 2:314).

Vores kendskab til kirkens historie viser, at dette så sandelig har været tilfældet. Når de hellige har været beredte til at modtage ny oplysning, er det blevet givet dem, og efterhånden som kirkens programmer har haft brug for at blive forandrede for at kunne leve op til nye udfordringer, er profeterne blevet ledet af Ånden til at indføre sådanne forandringer. Den historiske udvikling af nogle få vigtige principper og lærdomme i kirken viser, at denne udvikling er fortsat.

Historisk set har de fleste forandringer drejet sig om visse udadvendte måder at gøre tingene på, procedurer og administrative pligter. Det er især tydeligt i de seneste år i forbindelse med behovet i den hurtigt voksende og bestandigt mere internationale kirke. Joseph Smith forudså dette så tidligt som i 1842, da han bemærkede: „Det som er forkert under visse omstændigheder, kan være og er ofte rigtigt under andre" (*History of the Church*, 5:135).

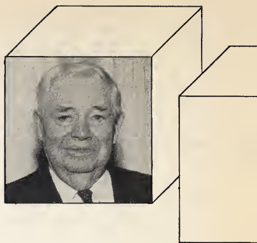
Ældste Orson Pratt af De tolvs Råd sagde det godt i 1877, da kirken forbedrede nogle områder af sin organisation: „At sige, at der vil blive et bestemt tidspunkt i denne kirkes historie, under dens ufuldkommenhed og svaghed, hvor organisationen vil være fuldkommen, og at der aldrig vil komme yderligere udvidelse eller tillæg til organisationerne, vil være forkert. Organisation er noget, der må

fortsætte, skridt for skridt fra én grad til en anden, ligesom mennesker øges i antal og vokser i kundskab om Guds riges principper og love." (*Journal of* Discourses, 19:12)
I 1962 brugte ældste Harold B. Lee, dengang medlem af De tolvs Råd, et meget praktisk, moderne eksempel på det princip. „Det er sommetider meget interessant at lægge mærke til folks reaktion," sagde han. „Jeg husker, da præsident McKay meddelte kirken, at De halvfjerds' første Råd skulle ordineres til højpræster for at øge deres nyttevirkning og for at give dem myndighed til at handle, hvor ingen anden generalautoritet er til stede. Jeg rejste til Phoenix i Arizona, og dér fandt jeg en halvfjerds, som var meget oprørt. Han sagde til mig: ‚Sagde profeten Joseph Smith ikke, at det var i modstrid med himlens orden at kalde højpræster som præsidenter for De halvfjerds' første Råd, dengang de først blev kaldede?'
Og jeg sagde: ‚Jo, det har jeg forstået, at han gjorde, men har du nogen sinde tænkt over, at det, der var i modstrid med himlens orden i 1840, måske ikke er i modstrid med himlens orden i 1960?' Forstår I, det havde han ikke tænkt på. Han . . . fulgte en død profet, og han glemte, at der er en levende profet i dag. Derfor vigtigheden af vores fremhævelse af ordet ‚levende'" („The Place of the Living Prophet, Seer and Revelator", tale ved BYU den 8. juli, 1964).
Vigtigt for de hellige er det at forstå, at det ikke blot er en forandring og en udvikling, der finder sted . . . det forekommer klart . . . men også, at forandringer udføres af eller under ledelse af den levende profet. Det er den praktiske anvendelse af princippet om fortsat åbenbaring.
Forståelsen af læren om indsamling illustrerer den udtalelse, som tilskrives Joseph Smith, at det, der er rigtigt under visse forhold, ikke nødvendigvis er rigtigt under andre. I dette tilfælde var der ikke involveret noget grundlæggende princip. Snarere var det Herren, som gav særlige instruktioner til sine hellige i forhold til behovet og omstændighederne på det tidspunkt. Således er fortsat åbenbaring.
De tidlige åbenbaringer til Joseph Smith var fyldte med befalinger om, at de hellige skulle indsamles til Zions land og spe-



cielt til kirkens hovedkvarter. Opbygningen af riget, skrev Det øverste Præsidentskab i 1840, ville kræve „koncentration af de hellige for at kunne udføre arbejder af sådanne størrelser og storslåethed . . . og enhver, som er ivrig efter at fremme sandhed og retskaffenhed, er i lige så høj grad ivrig efter at fremme de helliges indsamling" (*History of the Church*, 4:185-86).
Blandt andet førte det til organisering af et systematisk emigrationsprogram, der kun blev yderligere fremhævet, efter at kirkens hovedkvarter var flyttet til Utah. „Emigrer så hurtigt det er muligt, til dette land," tilrådede De tolvs Råd de europæiske hellige i 1847. De fik besked på at bringe alt muligt med, der kunne fremme opbygningen af det nye samfund af hellige i vesten.
Efter at denne opfattelse af indsamling var blevet stærkt forkyndt i to generationer eller mere, blev den næsten opfattet automatisk - især af de hellige i Europa. Men sidst i 1890erne forandredes visse forhold. Kirken havde fået sikrere fodfæste i sit hjem i vesten. Riget var blevet styrket i sit nye hjemland, pionerdagene var forbi, og opgaven var nu at opbygge Zion - de rene af hjertet - ud over hele verden. Det var tydeligvis den større opgave for kirken lige fra begyndelsen.
Disse og andre omstændigheder førte utvivlsomt kirkens ledere til bønsomt at overveje, hvad der skulle gøres. I 1898 bekendtgjorde George Q. Cannon, et medlem af Det øverste Præsidentskab, at de hellige i de forskellige lande tilrådedes til at „forblive rolige et stykke tid; ikke at være ivrige efter at forlade deres hjem for at drage til Zion" (*Conference Report*, okt. 1898, s. 4) I løbet af det følgende år bestemtes det, at det ikke længere var tilrådeligt for dem at samles, selv om de gjorde det for egen regning. Forandringen af den pågældende praksis blev hurtigt iværksat. Kirken påtog sig at oprette mere permanente hovedkvarterer i missionerne og at bygge flere kirkebygninger som en måde at opmuntre nyomvendte til at forblive i deres egne lande. „Vi tilråder jer ikke til at emigrere," fortalte præsident Joseph F. Smith de svenske hellige i 1910. „Vi ser hellere, at I bliver, indtil I er blevet godt rodfæstet i troen på evangeliet."
Og i 1958 offentliggjorde tre missionspræsidenter i Europa en stærkt formuleret lederartikel i *Der Stern*, som her i uddrag fremhævede betydningen af at opbygge Zion lokalt:
„Vi er ikke ophørt med at prædike om indsamling af Israels Hus. Vi tilråder stadig alle mennesker at komme ud af det åndelige Babylon, hvilket betyder at komme ud af åndeligt mørke. Vi indsamler stadig lysets børn. Vi indsamler stadig det adspredte Israel. Men vi opmuntrer dem ikke længere til at emigrere til Amerika. Tværtimod beder vi de hellige om nøjagtigt det, som Herren har krævet, nemlig at opbygge Zions stave og at udvide grænserne for hans rige . . . Vi tror, at Gud leder sin kirke gennem sine profeters ord. Verdensforholdene er fuldstændigt forandrede, og vi må tilpasse os den nye situation."
Denne udvikling forstås let, når den ses i historisk lys. Men i andre tilfælde var udviklingen ikke så tydeligt forbundet med bestemte historiske begivenheder, men disses historie afslører en gradvis udfoldelse af idéer, „linie på linie, bud på bud".
For eksempel er det interessant at lægge mærke til, at SDH forståelsen af Guddommen også har undergået en betydelig udvikling, siden kirken blev organiseret i 1830. Hos de hellige var der lige fra begyndelsen ikke nogen tvivl om, at Gud var et personligt væsen, eller at menneskene havde direkte mulighed for adgang til ham gennem bøn. Joseph Smith havde set ham såvel som hans

Søn, Jesus Kristus i en åbenbaring, adskillige år før kirken var blevet organiseret.
Men i kirkens tidlige tid var kun få medlemmer af kirken helt klare over Joseph Smiths første åbenbaring, for til at begynde med bekendtgjorde han ikke nogen beretning om den. Først i 1838 og for at rette „de mange rygter, som er blevet sat i omløb af ondsindede personer og af rænkesmede", begyndte han at forberede en offentliggørelse (Joseph Smith 2:1). Som følge heraf og fordi der i kirkens første år ikke gjordes noget forsøg på præcist at definere Guddommens sande og hele natur, beholdt mange nyomvendte utvivlsomt nogle af deres gamle, sekteriske opfattelser. Desuden kan deres opfattelse udmærket være blevet styrket af nogle få udtalelser i den første udgave af Mormons Bog, som ikke klart gjorde nogen forskel på Faderen og Sønnen.
Mange afsnit i den første udgave af Mormons Bog identificerede tydeligt. Frelseren som Guds Søn. Men isolerede vers blev endnu ikke fuldtud forstået af enkelte og blev genstand for misforståelse. I 1916 udsendte Det øverste Præsidentskab og De tolvs Råd en omhyggeligt udformet lærdomsmæssig forklaring med titlen *Faderen og Sønnen.* Denne udtalelse identificerede tydeligt de forskellige måder, hvorpå udtrykket *Fader* er blevet benyttet i skrifterne, især med hensyn til Jesus Kristus, og hjalp derved enhver, som var tilbøjelig til at misforstå. (Se „Trosartiklerne" s. 446)
Udgaven fra 1835 af Lære og Pagter indeholdt en vigtig, omend uofficiel, tidlig forklaring af kirkens tro, kendt som *Forelæsninger om Troen.* På det tidspunkt havde Joseph Smith ikke bekendtgjort nogen åbenbaring om, hvorvidt Faderen havde et fysisk legeme af kød og ben eller om Helligåndens væsen, og som følge deraf indeholdt den femte



forelæsning en ufuldstændig beskrivelse af Guddommen, som måske ikke kan forstås af medlemmer af kirken i dag. Ikke desto mindre fortsatte Joseph Smith utvivlsomt med at meditere og bede om dette og mange andre emner. Præcist hvornår han kan have modtaget ny åbenbaring om dette emne, ved vi ikke, men den 2. april 1843 gav han i Ramus i staten Illinois, nogle vigtige „instruktionsemner", der med større tydelighed end nogen sinde før talte om Guddommens fysiske væsen og specielt om Helligånden. Disse instruktioner blev senere en del af Lære og Pagter: „Faderen har et legeme af kød og ben, lige så følbart som et menneskes. Ligeså har Sønnen. Men den Helligånd har ikke et legeme af kød og ben, men er en person, der består af ånd. Om dette ikke var tilfældet, kunne den Helligånd ikke bo i os" (L&P. 130:22).
Et år senere holdt Joseph Smith én af sine mest berømte forelæsninger om Guds natur. Her tilføjede han stor indsigt for de hellige ved at forklare, at Gud Faderen „engang var som vi er nu", og at han er „et ophøjet menneske" . . . Det er evangeliets første pricnip med sikkerhed at kende Guds karakter, og at vide at vi kan samtale med ham, som det ene menneske samtaler med det andet, og at



han engang var et menneske som os; ja, at Gud selv, Faderen til os alle, opholdt sig på en jord, på samme måde som Kristus selv gjorde det" (*History of the Church*, 6:305; fra begravelsestalen for King Follett).

Således fortsatte Joseph Smith, indtil to måneder før sin død, med at klarlægge mange ting for de hellige og lagde grundlaget for den videre forståelse af Guddommen, som de har i dag.

Dette er kun nogle få eksempler, men de er tilstækkelige til at illustrere den kendsgerning, at sidste dages helliges forståelse, både enkeltvis og gruppevis, øges „linie på linie" gennem årene. Nogle tydelige forandringer har været forbundet med historiske omstændigheder. Andre afspejler en klargørelse, der kommer, efterhånden som kirkeledere overvejer emnerne og søger større forståelse gennem åbenbaringer.

Kirkens tankesæt og politik er tydeligvis ikke stagnerende. Døren er åben for hver generations profeter til at søge ny indsigt og vejledning fra Herren.

Joseph Smith understregede dette løfte, da han skrev: „Vi tror alt, hvad Gud har åbenbaret, alt, hvad han nu åbenbarer, og vi tror, at han endnu vil åbenbare mange store og vigtige ting angående Guds rige." (9. Trosartikel)

Denne opfattelse af den fortsat voksende forståelse af evangeliet er blevet ledsaget af meget stærke advarsler, for kirkens ledere forstår udmærket faren ved at blive „kastet hid og did af alle mulige lærdomme, eftersom vinden blæser" (se Efes. 4:14).

Til trods for udviklinger som dem, vi her har beskrevet, forbliver visse enkle sandheder og grundlæggende principper konstante. De indbefatter tro på Jesu Kristi guddommelige mission og begstavelige forsoning; tro på præstedømmets kraft og myndighed, således som det blev gengivet ved Joseph Smith, og på nødvendigheden af præstedømmets myndighed ved administrering af de ordinanser, der er nødvendige for frelse; tro på Mormons Bogs ægthed og profeten Joseph Smiths syner og åbenbaringer i kirken.

Vi må huske på, at kun kirkens præsident, den præsiderende højpræst, opretholdes som kirkens profet, seer og åbenbarer, bemyndiget til at bekendtgøre ny åbenbaring. Som præsident J. Reuben Clark, jr. mindede kirkens lærere om i seminarer og religionsinstitutter i 1954, at profeten „alene har ret til at modtage åbenbaringer for kirken, hvad enten det er nye eller supplerende, og til at komme med autoritative udtydninger af skrifterne, der skal være bindende for kirken, eller på nogen som helst måde forandre kirkens eksisterende lærdomme."

En del af værdien ved at studere historie ligger i den bekræftelse, man modtager på kirkens udviklende, expanderende natur, dens programmer, dens belæringer, samt virkeligheden af fortsat åbenbaring. Sidste dages hellige bør ikke forbavses, hvis der i fremtiden kommer flere nye udviklinger. De behøver kun at stille sig selv det spørgsmål: Er dette ikke i virkeligheden selve essensen af åbenbaret religion?



Sten eller brød

Francine Bennion

Min datter var omkring fem år den dag, da hun tankefuldt stirrede på sin bedstemor og sagde: „Bedstemor, ih, hvor er dine fødder store."

„Ja, det ved jeg godt, Lynne," svarede bedstemor. „Men der er virkelig ikke meget, jeg kan gøre ved det."

„Åh jo, det er der," svarede Lynne.

„Hvad da?"

„Du kan bede."

Lynne ønskede at vide, hvorfor bedstemor ikke havde bedt om det. Jeg svarede, at bedstemor ikke havde betragtet det som et vigtigt problem. „Men beder du kun om vigtige ting?" spurgte hun.

„Vi kan bede om hvad som helst, vi ønsker hjælp til. Men det er bedre at lære at leve med noget, end at bede vor himmelske Fader gøre alting, nøjagtigt som vi ønsker det."

„Hvorfor det?"

„At lære hjælper os til at udvikle os.desuden, hvad nu, hvis to mennesker ønsker, at den samme ting har to forskellige mål?"

„Ja, det ville være et problem."

I den spæde alder af fem år kom Lynne delvis til at forstå et problem, som mange af os stadig prøver at definere mere nøjagtigt: Hvad mener Gud, når han siger til os: „Hvad som helst I beder om i mit navn, det vil jeg gøre." (Joh. 14:13) Mere specifikt, hvad skal vi forvente ud fra følgende udtalelse: „Men se, jeg siger dig: Du må udtænke det i dit eget sind, og da må du adspørge mig, om det er rigtigt; og dersom det er rigtigt, vil jeg bevirke, at dit hjerte brænder i sig, og derved skal du fornemme, at det er rigtigt. Men er det ikke rigtigt, skal du ikke have sådan følelse, men dine tanker skal være så uklare, at du glemmer det, der var urigtigt." (L&P. 9:8,9)?

Gud har sagt: „Bed, så skal I få" (L&P. 4:7) til mange mennesker under mange forskellige omstændigheder, og det samlede budskab synes at være, at hvis vi går til Gud med et problem, vil han hjælpe os at løse det.

Vi læser et meget klart udtryk for det budskab i Kristi prædiken om bøn til sine disciple: „Bed, så skal det gives jer; søg, så skal I finde; bank på, så skal der lukkes op for jer" (Luk. 11:9).

Derpå taler Herren om den rene kærlighed, vor himmelske Fader har til os:

„Findes der mon nogen fader iblandt jer, som vil give sin søn en sten, når han beder om brød, eller når hans søn beder om en fisk, så i stedet give ham en slange?

Eller når han beder om et æg, mon han så vil give ham en skorpion?

Når da I, som er onde, forstår at give jeres børn gode gaver, hvor meget snarere vil så ikke Faderen fra Himmelen give Helligånden til dem, som beder ham!" (Luk. 11:11-13)

Dette skriftsted ikke alene anerkender vor himmelske Faders ønske om at give, men det antyder også for mig et problem, som nogle af os har med bøn; vi mener, at Gud giver os en sten - ikke noget som helst svar - når det, vi i virkeligheden får, er ukendt brød. Disse skriftsteder fortæller os, at vor himmelske Fader elsker os og aldrig vil give os en sten.

Vi kender allesammen mennesker, som bærer vidnesbyrd om, at Gud besvarer deres bønner, at de har modtaget hjælp i sager som fundet af en bortkommet pung, valg af ægtefælle, ansøgning om ny stilling, og hvordan man skal lære børnene at holde rent på deres værelser. De bærer rørende vidnesbyrd om direkte hjælp til løsning af problemer.

Med mindre vi hører til den gruppe, der er så velsignet, føler vi os måske skuffede, frustrerede, eller måske endog skyldbetyngede ved sådanne påstande. Det har været nyttigt for mig at forstå, at befalingen om „altid at bede" bør beskrive vores opførsel, og at der ikke er nogen tilsvarende betingelse for Herren om „altid at besvare". Hvis han vælger at gøre det, er det, fordi han handler forskelligt med hver enkelt af os.

Når nogen imidlertid har bedt af hele sin sjæl og alligevel ikke har fornemmet nogen vejledning i betydelige spørgsmål, kan han føle, at han mangler tilstrækkelig tro, at Gud har bestemt sig til ikke at yde ham nogen hjælp, at han ikke kan hjælpe, eller at Gud ikke eksisterer.

Det forhold, enhver af os har til Gud gennem bøn, er forskelligt fra person til person, og den enes erfaring kan ikke tjene som mønster for alle andre. Vore behov er forskellige, og derfor er Guds svar på vore bønner, der opstår som følge af forskellige behov, også forskellige.

Både før og efter mit bryllup har jeg modtaget mere hjælp som svar på bønner i store og små spørgsmål, trivielle og dramatiske, end jeg overhovedet kan opremse.

Og alligevel, da jeg stod over for mit livs vigtigste afgørelse, kunne jeg ikke fornemme nogen som helst hjælp fra Gud - intet svar, ingen hjælp, ikke engang en fornemmelse af hans Ånd.

Jeg traf Bob, da jeg var andetårs student på BYU. Uden ham fandt jeg mig ensom i en klynge af mine gode venner; men sammen med ham måtte jeg erkende forskelligheder i vores livsvaner, som kunne føre til problemer i ægteskabet.

Da Bob friede til mig, bad jeg, da jeg ikke stolede på min egen dømmekraft, Gud om at give mig bekræftelse derpå. Af hele mit hjerte bad jeg ham give mig den „brændende følelse" i mit hjerte, hvis det var rigtigt at gifte mig med Bob, eller om „mine tanker måtte blive (så) uklare", hvis det var forkert (se L&P. 9:8-9); men jeg oplevede hverken den ene eller den anden af disse følelser. Tvivlende på om min tro havde været tilstrækkelig, forandrede jeg spørgsmålet og spurgte om det ville være rigtigt at afbryde forlovelsen; men igen oplevede jeg ingen af de to følelser.

Enogtyve måneder efter at vi havde truffet hinanden, ægtede jeg Bob i Alberta templet uden at modtage nogen håndgribelig forsikring om, at det var rigtigt at gøre det, eller at det ville være rigtigere at lade være. Jeg traf min egen

afgørelse. Forpligtede mig til et samliv med risici og uden nogen garanti undtagen de løfter, som vi afgav til hinanden foran de yderst vigtige vidner. Den forpligtelse og de løfter var mine egne, og jeg ved nu, at det var nødvendigt for mig at påtage mig dem og aflægge dem uden befaling om at gøre det.

Jeg ved nu, at jeg ønskede, at Gud skulle påtage sig al risikoen i mit ægteskab, og håbede, at han ville garantere et godt forhold til min mand. Istedet krævede Gud, at jeg skulle løse problemerne og indgå forpligtelserne på egen hånd. I den proces det er at vokse hinanden nærmere, har Bob og jeg fundet oplevelser og

JESUS GIVER OS EN TRØSTENDE LIGNELSE TIL DE TIDSPUNKTER, HVOR VI TRYGLER OM ET SVAR.

sorg, udvikling, identitet og megen glæde. De fleste mennesker har brug for et positivt svar på, at deres partner er den rigtige; jeg havde brug for et tavst svar, så jeg kunne udvikle mig på de nævnte måder. Min situation er måske sjælden. I de fleste tilfælde er jeg sikker på, at det ville have været uklogt at indgå i en evig ægteskabspagt uden et støttende vidnesbyrd fra Helligånden.

Jeg har kendt andre mennesker, der, ligesom jeg ikke har følt, at de har fået svar på deres bønner på kritiske tidspunkter i deres tilværelse. Det er mennesker, der prøver på at være gode, ønsker at være gode, som har bedt i tro om vejledning eller hjælp på tidspunkter, hvor de har følt sig utilstrækkelige til at vælge eller finde ud af, hvad der var bedst for dem og andre, som er afhængige af dem. Det er mennesker, som troede på Gud og hans godhed, og som stadig gør det. Mange af dem kan fortælle om øget visdom, evner, tro og kærlighed som følge af deres kamp.

Sommetider bliver en bøn måske ikke besvaret, fordi vi i virkeligheden ikke ønsker, at den skal besvares. Da min mand nærmede sig de tyve, læste han Mormons Bog og blev sikker på, at det ville være muligt at kommunikere med Herren. Han siger, at han udsatte at tage det vanskelige skridt, ikke fordi han mente, der var umuligt, men fordi han syntes, han ikke var parat til at tage så stort et skridt. En dag red han op i bjergene, steg af og knælede for at bede. Mens han tænkte over mulighederne for personlig ændring og det ansvar, der ville følge med, hvis Herren kommunikerede med ham, begyndte han at forstå, at han ikke var så rede til at opgive sin behagelige livsform, som han var ivrig efter at få Herrens godkendelse til. Han følte sig så sikker på, at Herren ville svare ham, hvis han bad, at han øjeblikkelig for første gang blev klar over, at han i virkeligheden ikke ønskede at opleve en forandring så stor, som den kommunikation måske ville føre til. Han rejste sig og red bort.

Der gik nogle få måneder, før han påny henvendte sig til Herren, denne gang noget mere parat til at acceptere kommunikationen og ansvaret. Og ved den lejlighed svarede Herren virkelig.

Det var ikke Herren, som var uvillig den første gang, men snarere Bob. Han havde ønsket at behage Herren, og havde ønsket, at Herren ville tænke godt om ham, men han ønskede ikke fuldtud at opgive verdens letsindighed - vidste ikke sikkert, at evangeliet var sandt, og han ønskede i virkeligheden endnu ikke at

blive voksen. Herren kendte hans hjerte bedre, end han selv gjorde, og bevilgede ham hans mest oprigtige ønske ved begge lejligheder.

Måske sker det ofte, at vi tror, vi ved, hvad vore hensigter er, når vi beder, og alligevel er vore hjerter fulde af „skjulte ønsker", som Herren erkender og respekterer. Vore skjulte ønsker er på en måde vore mest samvittighedsfulde ønsker. Derfor har Frelseren så ofte tilrådet os til at berede os i hjertets enfoldighed, når vi skal til at bede.

Mange mennesker er taknemmelige for deres oplevelser med bønner, som ikke syntes besvarede. Men der er mange former for bøn, og nogle mennesker, der endnu er involveret i vanskeligheder, for hvilke der ikke synes at være nogen hjælp, kan måske kun hente liden trøst fra andres trosfremmende oplevelser. Deres problemer med bøn, der ikke giver noget klart svar, løses ikke let ved den sædvanlige metode med sammenligning og fornuftsanvendelse.

Hvis vi ved, at Gud er god og almægtig, og at han elsker os, kan vi gå ud fra, at han bevilger os det, der til sidst vil bringe de største goder til hans børn, hvad enten det drejer sig om indblanding i vejrliget, et godt helbred eller smerte og død. Selv om vi ikke i øjeblikket kan erkende eller forstå „de største goder", og til trods for at vi lider smerte og sorg, så vil vi stole på hans svar på bønner, selv om vi ikke ser noget bevis derpå.

Men hvis vi tvivler på hans eksistens, hans godhed, hans magt eller specielt hans kærlighed til os, kan „ubesvarede" eller uklare svar på bønner om hjælp blive katastrofale. Når alt kommer til alt, er det vores tro på Gud og forståelse af hans formål, der afgør vores følelser med hensyn til de bønner, som måske fornemmes uklare.

Standardværkerne fortæller igen og igen, at vi skal have tillid til Herren, at vi skal prise ham, herliggøre ham, ære ham og forkynde hans magt og majestæt. Jeg tror ikke, at Gud kræver vores tillid og pris og herlighed og ære for at opretholde ham som Gud. Han ved, hvem han er. Det er tværtimod os, som har brug for den tillid, der kommer gennem vores forståelse af ham. Uden den kan vi ikke begynde at forstå vores verden eller dens smerte og sorg.

Det gamle Israel syntes, det var vanskeligt at opretholde tillid til Gud, for en stor del fordi de ikke fulgte den vejledning, som Gud gav dem med netop det formål. For mange jøder, nephiter og kristne har fortsat tillid til Herren krævet mere studium, viljekraft, ønske, erfaring og bøn, end de var villige til at ofre. Det menneske, som bedst er i stand til at kende Gud og have tillid til ham, er det, som studerer skrifterne, overvejer dem, følger deres råd i dagligdagen, og som beder ikke blot for at give udtryk for taknemmelighed, men også for at bede om hjælp til at opbygge et nært forhold til Gud.

Kan nogen af os bogstaveligt spise brød og mene, det er sten? Eller se på en fisk og tro, det er en slange? Eller holde et æg og føle en skorpions stik? Jeg vil tro, at det er muligt for os at opleve en sådan illusion, men det ville være *vores* opfattelse og ikke tingen selv, der er forvansket.

Gud er ikke et produkt af menneskelig fantasi og derfor ikke begrænset af menneskets opfattelse af ham. Hans veje er ikke bestemt af menneskets opfattelse af dem. Vi er velsignede ved at leve i en tid, hvor han har fortalt os, hvordan vi bedre kan komme til at kende ham og hans veje, hvis vi ønsker det. Vi kan smage den kolde sten eller føle skorpionens stik i ubesvarede bønner; eller vi kan have tillid til hans kærlighed, lære at forstå hans velsignelser og blive i stand til at spise brød og fisk og æg og udvikle os.

Hjemmelærere under jordskælv

H. Bruce Bowman



Det var en solrig søndag eftermiddag i maj 1970, at min kammerat og jeg vendte tilbage til vores lejlighed. Vi ville hvile og studere en stund, før vi skulle til et nadvermøde i Trujillo 1. gren i Peru i Andes missionen. Jeg lå i den øverste køjeseng og læste, da sengen pludselig begyndte at ryste voldsomt.
Så væltede skrivebordet, og jeg så kommoden fare hen over gulvet. Mine tanker begyndte at udsøge et spansk ord, som jeg havde hørt men aldrig haft brug for ... Terremoto! Jordskælv!
Skaderne i Trujillo var begrænsede, men indbyggerne i Chimbote, en fiskerihavn omkring 150 km. derfra, måtte forlade deres hjem. På grund af en nylig stedfunden forflyttelse havde ingen af missionærerne været i byen mere end to uger,

og da de ikke kendte medlemmerne, var de ivrige efter at finde de spredte medlemmer. En af missionærerne virkede som grenspræsident; den søndag jordskælvet kom, var hans første sabbatsdag i byen.

Jeg havde tjent i seks måneder i Chimbote sammen med den tidligere grenspræsident, og da jeg kendte medlemmerne temmelig godt, blev jeg bedt om at rejse til Chimbote for at hjælpe med at lokalisere medlemmerne og finde ud af deres behov.

Jeg blev chokeret over det, jeg så, da jeg kom til Chimbote. Mere end 80% af byen var jævnet med jorden. De fleste af hytterne og murstenshusene i byen var styrtet sammen ved den voldsomme rysten ; de, der var tilbage, var alvorligt tilredte. Jeg havde en følelse af, at det ville blive en vanskelig opgave at lokalisere alle 175 medlemmer af grenen, for næsten alle kendingsmærker i byen og omegnen var tilintetgjorte.

Sammen med missionærgrenspræsidenten gik jeg først til hjælpeforeningspræsidentinden, Hermana Cigarro's hjem, og vi efterlod vores bagage dér. De næste mange timer brugte vi til at vandre rundt, spørge os for og prøve at finde de hellige. Da deres huse var blevet ødelagte, havde de fleste slået sig sammen i lejre. Mange var endog flyttet bort fra deres sædvanlige nabolag for at være nærmere andre hellige uden at fortælle deres naboer, hvor de ville tage hen.

Efter omkring fem timers vandren omkring fandt vi rent tilfældigt en gruppe af grenens medlemmer, der havde slået lejr i ruinerne af en søsters hjem. Det forekom mig, at de var endnu mere lykkelige, end vi sædvanligvis oplevede dem! Alligevel var jeg skuffet og frygtede, at det ville blive vanskeligt at finde resten. Jeg spurgte, om nogen vidste, hvor jeg kunne finde Hermano Cardenas, førsterådgiveren til grenspræsidenten. Jeg blev henvist til et område næsten bagest i lejren, hvor jeg fandt ham i færd med at lægge sine børn i seng. Efter at vi havde hilst på hinanden og givet udtryk for taknemmelighed over at mødes, spurgte jeg ham, om han havde nogen idé om, hvor vi kunne finde grenens andre brødre og søstre.

Jeg kan endnu i tankerne se det udtryk af forbavselse, skuffelse og fortrydelse, der viste sig på hans ansigt. Op af lommen trak han et sammenfoldet og krøllet stykke papir og gav mig det. „Ældste," sagde han ydmygt, „vi gjorde, som du lærte os, da du instruerede ældsternes kvorum her. Vi sendte hjemmelærerne ud!" På det snavsede stykke papir var skrevet adresserne, forholdene og tilstanden rent sundhedsmæssigt hos alle undtagen to familier i grenen - altsammen oplysninger som var indsamlet og rapporteret af hjemmelærerne!

Først da forstod vi, at vi, med vores manglende erfaring, havde spildt mange timer med at prøve på at finde de hellige på vores egen måde, i stedet for at benytte Herrens måde, gennem præstedømmets kanaler. Den dag i Chimbote fik vi et vidnesbyrd om, hvad godt organiserede hjemmelærere kan gøre, og lige siden den dag har jeg været klar over én af de mange grunde til, at Herren gav os hjemmelærersystemet.



Herren

En hændelse i Jacob Hamblins liv

Jeg arbejdede med pionerkompagniet for at berede vejen for de hellige gennem Iowa, hvorefter jeg havde det privilegium at vende tilbage til Nauvoo efter min familie, der bestod af min hustru og vore tre børn. Jeg flyttede dem omkring 300 km. til forskellige nybygder for at skaffe fødemidler og andre nødvendighedsartikler. Jeg blev imidlertid syg og sendte bud til min familie, at de skulle komme til mig. Min hustru og to af børnene blev syge dagen efter, at de kom. Vi fandt husly i en faldefærdig hytte, hvorfra der var ret langt til vand.

En dag forsøgte jeg at hente vand til min lidende familie, men jeg havde ikke kræfter nok dertil. Natten kom, og vi brændte alle af feber, og børnene råbte på vand. Det var en vanskelig situation, og den gav mig nogle bitre følelser. Det forekom mig i disse forfærdelige omstændigheder, at Herren lod djævelen friste mig, for netop da kom en metodistpræst forbi, som lagde mærke til, at jeg var i en forfærdelig situation. Han fortalte mig, at han havde et dejligt hus, som jeg kunne flytte ind i, og at han havde rigeligt af alting, og at han ville hjælpe mig, hvis blot

Børnestjernen
11/1979



Fra ven til ven

Præsident Marion G. Romney
Andenrådgiver i
Det øverste Præsidentskab

Toget snoede sig vej gennem de bjerge, som omkransede Feather River Canyon, og bar sin last af passagerer østpå fra San Francisco. Selv om sneen lå dybt på nogle af de højere steder, havde en klar martssol forårsaget, at vandstrømme sendte kaskader over klipperne, og bløde grønne farver begyndte at farve egebuskene og græsset. Nogle af passagererne i toget pressede ansigterne mod vinduerne for at betragte canyonens skønhed; andre sov. En mand i én af vognene gjorde hverken det ene eller det andet. Hans tanker beskæftigede sig med en tale, han var blevet bedt om at holde næste uge ved primarys generalkonference. Han tænkte over, hvad han skulle sige, som kunne udtrykke hans kærlighed til børn.

Den mand var Marion G. Romney. Han tog sin Bibel frem og slog op i Det ny Testamente, 10. kapitel i Markusevangeliet, der fortæller om, hvordan Frelseren tog de små børn i sine arme og velsignede dem. Mens ældste Romney læste, lænede han sig forover ved vinduet i toget, med Det ny Testamente i hænderne, og albuerne hvilende på knæene. Han læste og læste igen ordene, indtil det næsten syntes, som om han kunne se Frelseren med børnene i sine arme. Billedet var så smukt, at ældste Romney lukkede bogen, lænede sig så meget tilbage, som han kunne og pressede sin krop hårdt mod sædet, idet han lukkede øjnene i bønsom meditation.

Netop i det øjeblik slog en stor sten, der var faldet ned ad bjergskrænten, gennem togvinduet, som han sad ved. Den strejfede hans ansigt og skrammede hans højre side men sårede ham ikke alvorligt.

En uge senere stod ældste Romney i Salt Lake Tabernaklet og sagde: „Havde jeg lænet mig længere fremad, er jeg sikker på, at jeg ikke ville have været her i dag."

Selv som dreng nærede ældste Romney stor kærlighed til og påskønnelse af kirken. Han kunne lide at fortælle om sine tidlige kirke-

erindtinger til andre drenge og piger, sine specielle venner rundt om i kirken.

„Jeg lærte først om primary-aktiviteter, da jeg som barn boede i Mexico. Vi var i et fremmed land, byggede huse, veje, kanaler og andre samfundsgoder med vore egne hænder uden hjælp fra regering eller kirke. Vi måtte arbejde længe og hårdt på vore gårde, mejerier og frugthaver. Fra dem var vi henvist til at skaffe os til livets nødvendigheder, eller at klare os uden.

Men selv under disse primitive forhold i grænseområderne sørgede mine forældre for, at jeg gik i primary. Jeg kan endnu huske det værelse, hvori vi samledes. Det var i en offentlig bygning, der fungerede som kirke, skole og rekreationscenter. Jeg husker de opofrende lærere, de sange, de lærte os, og specielt de mange spadsereture langs med floden og klatreturene op over de glatte, græsdækkede bakker i de nærliggende lave bjerge. Endnu i dag kan jeg næsten indånde den berusende atmosfære og føle det kolde vand under mine bare fødder og mellem mine tæer efter et sommerregnskyl. De lektier, jeg lærte, og de længsler der vaktes i mig gennem disse aktiviteter, er forblevet hos mig og har vejledt mig i alle disse år.
Vores lærer lærte os fra salmebogen at synge salmer som „Hvilken smuk og yndig morgen", „Fra Himlens høje hvælv", „Han lever, vor Forløser stor" og „O, min Fader." Jeg takker Herren af hele min sjæl og velsigner mine lærere for, at jeg fik lært disse evangeliske sange i min ungdom. Gennem alle disse år har de været i mine tanker. Jeg har nynnet og sunget dem, når jeg har rejst et uendeligt antal kilometre i min nuværende gerning. Gennem deres budskaber er jeg blevet inspireret til at stræbe op mod himlen. "





Stjerneskud

Iris Syndergaard

Jason C. Jones slog kraven op på sin våde frakke. Han prøvede at krybe endnu længere ind under busken, men den kolde regn trængte stadig igennem og ramte ham hele tiden.

„Mon jeg nogen sinde bliver varm igen?" tænkte Jason.

Den kolde nat i november 1833 tænkte Jason tilbage på den varme dag i juli, hvor det forekom ham, at alle deres vanskeligheder var begyndt.

Jasons far havde den morgen sagt: „Jeg er nødt til at ride ind til Independence efter forsyninger, Jason. Vil du reparere stakittet imens? Og husk på, at du nu er elleve år, og at du er nødt til at tage vare på din mor og Jane."

Kort efter middag den dag var Jason i færd med at rette stakittet op nær ved vejen, da han hørte lyden af galopperende heste.

Med hænderne skyggende for øjnene så Jason ned ad vejen. Mange mænd kom hen imod ham på galopperende heste. Så lagde han mærke til, at de alle bar våben af én eller anden slags. Jason så rifler og nogle pistoler, men de fleste ryttere bar piske eller køller.

Drengen rystede af angst. „Er de medlemmer af en pøbelhob?" tænkte han. Han havde hørt historier om mænd, som truede de hellige, og sommetider, når hans far og mor mente, at børnene sov, havde Jason hørt dem hviske om myrderier.



Alle med undtagelse af en enkelt rytter galopperede forbi drengen. Den ene, som var stoppet op, red op til Jason og råbte: „Er du én af disse hersens mormondrenge?"
Jason nikkede.
„Sig til dine forældre, at de hellere må forsvinde," råbte manden. „I er ikke ønskede her i Jackson County."
Jason stod stille og så manden ride bort.

Da hans far kom hjem, fortalte Jason ham om mændene og spurgte så:

„Hvorfor ønsker folk os ikke her, far? Vi generer da ikke nogen, gør vi?"

Hans far så bedrøvet ud. Han var stille et øjeblik, og så forklarede han: „Jeg går ud fra, at folk synes, at der kommer for mange mormoner for at bo her."

Jason huskede, at resten af sommeren gik fredeligt på gården, men mange andre familier havde ikke været så heldige. En aften red hans far igen ind til Independence. Der blev holdt et møde, så nogle af mormonernes ledere og andre mænd fra området kunne tale deres problemer igennem.

Før han drøg afsted, smilede Jasons far og sagde igen: „Tag vare på din mor og Jane, min søn. Jeg kommer snart hjem igen."

Men der gik to uger, og Jasons far var ikke kommet tilbage. Hen mod aften den dag gik Jason hen til vejen. Han stirrede i retning af byen i håb om at se sin far komme hjemad. Hvad Jason så i stedet, fik ham til at stivne af skræk. Han skyndte sig tilbage til huset, løb ind og lukkede døren.

Før han talte, trak han vejret dybt: „Mor!" sagde han hurtigt. „Der kommer nogle mænd."

Hans mor sprang op. En skjorte, som hun havde lappet, faldt ubemærket på gulvet. „Måske kan vi slippe bort gennem bagdøren, Jason, " foreslog hun med rystende stemme. „Lad os skynde os og . . ." Før hans mor kunne tale færdigt, skubbede en kraftig mand døren op. „Skrub så af, mormoner!" hylede han. „Vi brænder jeres hus af!" Jason kunne ikke tro på, hvad manden sagde. Så lød der lyde ude fra gårdspladsen, og Jason vidste, at de lyde betød, at stakittet var ved at blive revet ned, og laden og de andre bygninger skilt ad.

Jason hjalp sin mor med at finde Janes sjal og hendes eget. Han snappede en stråkurv og begyndte at kaste fødevarer ned i den, men den store mand greb kurven og råbte: „Ud! Kom afsted, før dette sted brænder ned over hovedet på jer!" Jason og hans mor og Jane løb udenfor og op ad vejen. De standsede nogle gange for at se tilbage på flammerne, der slog op fra deres hus, mens det brændte ned.

Den aften fik de selskab af andre hjemløse kvinder og børn. De kom over en afbrændt hedestrækning, der var fuld af tøsne. Når som helst de forsøgte at standse, var der ryttere, der drev dem videre.

De uddrevne bevægede sig nordpå til Missourifloden. De nåede floden sent den samme aften.

Flodbredden var fyldt med husgeråd, kasser, forsyninger, dyr, og mange mennesker ventede på, at det blev deres tur til at sætte over floden. Kun små færger var til rådighed til formået.

Kort efter mørkets frembrud blev Jason skilt fra sin mor og Jane. Nu begyndte regnen at falde tæt, og Jason krøb sammen under en busk. Han følte sig elendigt tilmode og meget ensom, da han tænkte på alt det, der var sket, siden den julidag, da manden på hesteryg havde skreget: „I er ikke ønskede her!"

Så kom Jason i tanker om hvad han kunne gøre. Knælende i mudderet bad han om hjælp.

Til sidst faldt han i søvn. Men råb fra folk på flodbredden vækkede ham snart igen, og Jason kravlede frem fra busken.



Regnen var hørt op, og alle så op. Jason så også op. Det, han så, fyldte ham med undren.
Himlen dannede en dybblå baggrund for et vidunderligt skuespil med stjerneskud, der bevægede sig nedad i lysende flammeskær. Det så ud, som om stjernerne eksploderede, hvor de var, og derefter begyndte at styrte ned mod jorden.
For Jason så det ud, som om alle himlens stjerner var i færd med at lande i floden ved siden af de mange mennesker.
Da det strålende syn efterhånden ophørte, huskede Jason igen på sine vanskeligheder. Han sukkede og rystede sig, idet han trak frakken tættere om sig. I et samme følte han en hånd på skulderen, og Jason så op og så sin far stå der, lyslevende.
„Åh far!" snøftede han. „Jeg er så glad for at se dig!"
Hans far knugede ham ind til sig. „Jeg har allerede fundet mor og Jane," sagde han. „Kom."
Manden og drengen vandrede sammen ned til flodbredden. Et bål brændte lystigt foran et telt, og inden i det kunne Jason se sin mor og sin søster.
„Med vores familie samlet igen, er selv et telt et hjem," sagde far, idet han blidt skubbede Jason inden for til sin ventende familie.



Min ven Rena

Jennifer R. Grant

Efter at mine forældre og jeg var flyttet ind i et nyt nabolag, forandredes mit liv på grund af en lille pige i første klasse, hvis navn var Rena Byrd.

Jeg var 21 år gammel, og en blæsende oktoberdag spillede jeg fodbold med familien Byrds børn, da de blev kaldt ind for at gøre sig parate til at gå i kirke. Hun forklarede mig, at hun var medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, en kirke, som jeg aldrig før havde hørt om. Rena foreslog mig impulsivt at gå med hende til deres kirkemøde (primary) og overvære hendes klasse den dag.

Da jeg gik med Rena for at spørge hendes mor, om det var i orden, smilede mrs. Byrd og sagde; „Selvfølgelig." Så spurgte Rena mig i sin uskyld, om jeg ønskede at blive døbt. Renas uventede spørgsmål gjorde mig en smule flov, men jeg lo bare. Så gik vi til primary, og der blev jeg endnu mere flov, men kun et øjeblik. Det var noget helt usædvanligt for en universitetsstuderende at komme til primary.

En af de sange, som børnene sang, var „Jeg er Guds kære barn." Hvor var den dog dejlig! Samme uge begyndte missionærsøstrene at undervise mig i Renas hjem. Under den første diskussion spurgte de mig, om jeg var villig til at bede for at finde ud af, om Joseph Smith var en profet. Jeg fortalte dem, at jeg med glæde ville bede derom, men at jeg allerede vidste, at han var det. Jeg var så imponeret over, hvad jeg så, at jeg blev døbt, inden der var gået tre uger.

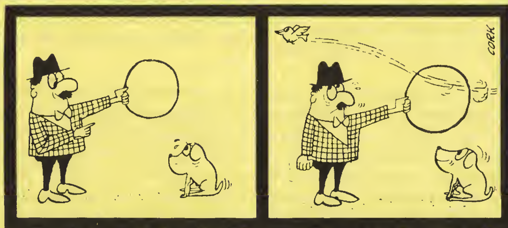
Kort efter min dåb blev jeg kaldet til andenrådgiver i primary. Hvor blev jeg dog glad. Kirken er det vigtigste i mit liv. Jeg ved, at den er sand, og at vi har profeter i verden i dag. Mit vidnesbyrd er vokset kolossalt.

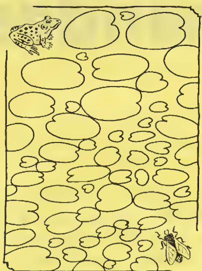
Hvor er jeg dog glad for den lille pige, som havde noget så kosteligt, at hun ønskede at dele det med andre.



BARE FOR SJOV







FRØENS MIDDAG

Af Walt Trag

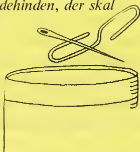
Hjælp frøen med at fange fluen uden at træde på et åkandeblad.

FÅ EN NÅL TIL AT FLYDE

af Richard Latta.

Det vil nok forbavse dig at finde ud af, at en synål af stål kan flyde på vand. For at prove det usædvanlige trick har du brug for en nål, en papirclip samt et glas, der er fyldt næsten op med vand. Bøj først clipsen som vist på tegningen og læg nålen på tværs hen over den nederste del. Sænk forsigtigt clipsen med nålen, indtil den flyder på vandet - hvorpå du meget forsigtigt fjerner clipsen uden at berøre nålen.

NB.: Pas på at holde nålen vandret, mens du sænker den ned i vandet. Hvis den ene ende kommer før den anden ned i vandet, vil overfladehinden, der skal holde nålen flydende, blive stukket i stykker, og nålen vil falde ned på bunden af glasset.



KEND DIN KIRKES HISTORIE

Sharon Whitehead and Tove Ludvig-sen

Udvælg den tidligste begivenhed fra denne liste og skriv nummer 1 ved siden af den. Vælg derefter den næste begivenhed og kald den for nummer 2. Fortsæt på den måde med alle 13 begivenheder.

A. Kirken organiseredes i Fayette i staten New York.

B. Brigham Young førte pionererne over sletterne.

C. Englen Moroni viste sig for Joseph Smith.

D. Joseph Smith og Oliver Cowdery modtog Det melkisedekske Præstedømme af Peter, Jakob og Johannes.

E. Templet i Nauvoo indviedes.

F. Joseph Smith blev født i Sharon, Windsor amt i staten Vermont den 23. december 1805.

G. Kirken flyttede til Kirtland i staten Ohio.

H. Johannes Døberen overdrog Det aronske Præstedømme til Joseph Smith og Oliver Cowdery.

I. De hellige blev drevet ud af Nauvoo.

J. Joseph Smith modtog en åbenbaring i en lille lund.

K. Joseph Smith og hans border Hyrum blev myrdet i Carthage i Illinois.

L. Joseph Smith så guldpladerne, Urim og Tummim og brystpladerne.

M. Et sumpet stykke land blev forvandlet til den smukke by Nauvoo.

SVAR: A. 7 H. 5 B. 13. I. 12 C. 3 J. 2 C. 6
K. 11 E. 10 L. 4 F. 1 M. 9 G. 8



Reservemanden



David havde hele sommeren spillet i børnenes baseballturnering. Mere end noget andet ønskede han at komme på det store hold, og han ville absolut være „kaster". Han blev aldrig borte fra træning eller en kamp. Hver gang hans far eller ældre bror kunne få tid, fik han dem til at kaste bold sammen med sig. Selv når han så fjernsyn, sad han med sin baseballhandske og slog næsten automatisk en bold ned i den.

Sommetider glemte han at tage handsken af, når hans mor kaldte ham ind til spisning, og så måtte familien vente mens David fik handsken af, vaskede hænder og gik til bords.

Ved baseballsæsonens slutning gav træneren alle børnespillerne besked på at møde ved boldbanen en bestemt søndag morgen til en særlig træning og for at få deres billede taget. „Jeg kan ikke komme om søndagen," sagde David.

„Det gør du nu klogt i," sagde træneren, „for vi skal tale om vores hold til næste år, efter at vi har fået taget et billede af os. "

David plejede at være fuld af begejstring, når han løb hjem efter en kamp eller en træning. Men den aften var han sent på færde, og han svarede næsten ikke, når familiens medlemmer talte til ham. Han var usædvanlig tavs hele ugen, men søndag gik han ikke hen til boldbanen. Mandag kom han til træningen og også alle de efterfølgende træninger. Og endelig kom dagen, hvor der

skulle holdes prøver til udtagelse af næste års hold.

„Du vil blive én af vore faste kastere," sagde træneren til David.

„Men du kommer til at spille, hver gang en kamp er planlagt. Vi har brug for dig, og det vil somme tider betyde, at du kommer til at spille om søndagen."

„Jeg kan ikke spille om søndagen," sagde David.

„Så kommer du til at blive reservekaster i stedet for fast," svarede træneren. Og sådan blev det hele sæsonen. Sommetider fik David lejlighed til at spille en kamp, men oftere gjorde han det ikke. De andre drenge på holdet spillede på søndage, men David gik i søndagsskole og til nadvermøde sammen med sin familie.

Hen på foråret, da David var ti år gammel, kaldte træneren drengene sammen for at påbegynde en ny sæson og for at udtage deltagere til holdet. „Vi har brug for dig som fast kaster i år," sagde han. „Men sommetider er du nødt til at spille på søndage."

„Det kommer jeg til at tænke over," sagde David. Den aften talte han problemet igennem med sin far, og derefter bad han en særlig bøn for at få hjælp til at have mod nok til at gøre det, han vidste var rigtigt. Den næste dag sagde han til træneren, at han hellere måtte nøjes med at være reservekaster igen. Træneren rystede på hovedet.

Flere uger gik, og David kom til hver eneste træning. En aften kaldte træneren drengene omkring sig. Han forklarede dem, at David ikke kunne spille bold om søndagen, selv om holdet ofte spillede kampe på den dag. „Men jeg vil gerne have ham som vores kaster alligevel," fortsatte han. „Hvis I er enige med mig, så vil vi lade David være vores faste kaster på hverdage og have en reservekaster til søndagskampene. Hvad siger I til det?"

Der var et øjebliks tavshed. David holdt vejret. Men holdets medlemmer tøvede kun et minut, og derpå gav de hver især deres oprigtige tilslutning til planen.



At læse, et helligt privilegium

Præsident Spencer W. Kimball

Da jeg var meget lille, læste jeg „Black Beauty" og „Beautiful Joe" og andre historier om dyr, og de inspirerede mig til et ønske om at være god mod dyrene. Jeg læste bøger, som stimulerede min forestillingsevne, helst spændende historier og eventyr. Jeg var endnu meget ung, da jeg fik fingre i „Pompejis sidste dage", og den stimulerede i den grad min interesse, at jeg ikke helmede, før jeg i 1973 besøgte den begravede by og med mine egne øjne så de ødelæggelser, som vulkanen Vesuv havde forårsaget.

Min far, Andrew Kimball, virkede længe som medlem af Deseret Sunday School Unions bestyrelse og fik også indbundet de forskellige årgange af Juvenile Instructor, et tidsskirft for søndagsskolelærere. Jeg havde megen glæde af at blade disse bøger igennem og læse artiklerne og de fortsatte historier i dem.

Men min største oplevelse var at læse i den hellige Bibel. Lige fra min tidligste barndom har jeg glædet mig over de enkle og illustrerede bibelske historier, men den rigtige Bibel forekom for uendelig i sin længde, så vanskelig at forstå, at jeg undgik den, indtil jeg blev udfodret dertil af min søster, Sus Young Gates. Hun var taler ved et GUF-møde ved en stavskonference og talte om værdien af at læse Bibelen. Til sidst bad hun alle, som havde læst den helt igennem, om at række hånden i vejret. De hænder, der blev rakt i vejret af den store forsamling, var så få og så generte! Nogle af dem prøvede at forklare, at de måske ikke havde læst den fra enden til anden, men at de dog havde studeret mange dele af den.

Jeg var så chokeret, at jeg bestemte mig helt ubetinget til at læse den store bog. Så snart jeg kom hjem efter mødet, begyndte jeg med første vers af Første Mosebog og blev trofast ved hver eneste dag. Det meste af læsningen blev foretaget i mit loftsværelse, som jeg havde for mig selv. Jeg blev oppe til langt ud på natten og læste i mange timer, når man troede, jeg forlængst var faldet i søvn.

Omkring et år senere, nåede jeg de sidste vers i Johannes Åbenbaring: „Han, som vidner om dette, siger: ,Ja, jeg kommer snart!' - Amen. Kom, Herre Jesus!

Herren Jesu nåde være med alle!"
Hvilken tilfredsstillelse var det ikke for mig at vide, at jeg havde læst Bibelen igennem fra begyndelse til ende! Hvilken Åndens ophøjelse! Og hvilken glæde i det oversigtsbillede, jeg havde dannet mig af dens indhold!

I mere end et halvt århundrede er jeg vedblevet at være taknemmelig over søster Gates for hendes inspiration, der fik mig til at læse den hellige Bibel for første gang.

' Jeg anbefaler den til jer, hvad enten I er unge eller gamle.



vil sørge for os

jeg ville fornægte „mormonismen". Det nægtede jeg, og så gik han sin vej.
Bagefter knælede jeg og bad Herren have medlidenhed med os i vor nød og at blødgøre nogens hjerte, så de ville hjælpe os i vor pine.
En timestid senere kom en mand ved navn William Johnson med en 15-liter junge fuld af vand, satte den fra sig og sagde: „Jeg kom hjem i aften, træt efter at have arbejdet med en tærskemaskine hele dagen, men da jeg lagde mig, kunne jeg ikke sove; noget fortalte mig, at I var i nød, fordi I manglede vand. Jeg tog jungen, gik over til Cursters brønd og fik dette vand til jer. Og nu har jeg lyst til at gå hjem og sove. Jeg har rigeligt med høns og andet, der er godt for syge mennesker. Når I har brug for noget, vil jeg lade jer få det. " Jeg vidste, at dette var fra Herren som svar på min bøn.
Den næste dag var det, at vagtlerne kom ud fra skovene og så let lod sig fange, at jeg uden vanskelighed samlede så mange, vi havde brug for. Jeg fik senere at vide, at de helliges lejre alle var blevet rigeligt forsynede med mad på samme måde.

Bliv ved med at lære



Marion D. Hanks
De halvfjerds' Præsidium

Det er en historie om en „uanselig gammeljomfru, der hævdede at hun aldrig havde fået en chance. Hun beklagede sig til den anerkendte naturforsker, dr. Louis Agassiz, efter ét af hans foredrag i London. Som svar på hendes beklagelser, sagde han: „De siger at De aldrig har haft en chance, frøken? Hvad bestiller De?"

„Jeg er enlig og hjælper min søster med at drive et pensionat."

„Jamen, hvad er Deres arbejde?" spurgte han.

„Jeg skræller kartofler og piller løg."
Han sagde: „Hvor sidder De, når De laver disse interessante, huslige pligter, frøken?"
„På det nederste trin af køkkentrappen."
„Hvor har De Deres fødder?"
„På de glaserede mursten."
„Hvad er glaserede mursten for noget?"
„Det ved jeg ikke, hr." Så sagde han: „Hvor længe har De siddet der?"
„I femten år," svarede hun.
„Her er mit visitkort, frøken," sagde dr. Agassiz. „Vil De være venlig at skrive og fortælle mig hvad glaserede mursten er lavet af?"
Hun tog ham alvorligt. Hun gik hjem og gennemsøgte ordbogen og fandt ud af, at en mursten var et stykke brændt ler. Men det syntes hun lød for enkelt at skrive til dr. Agassiz, så efter opvasken gik hun på biblioteket og læste i et leksikon at glaserede mursten er klinkbrændt kaolin og vandholdig (hydrolyseret) aluminium silikat. Han vidste ikke hvad det betød, men hun var nysgerrig nok til at finde ud af det. Hun slog op på *klinkbrændt*. Og da hun nu var begyndt gik hun i gang med ordet *hydrolyseret*, studerede geologi og hendes studier gik helt tilbage til den tid, hvor Gud begyndte at skabe verden og lagde lersengene. En eftermiddag tog hun ud til et teglværk, hvor hun lærte historien om over 120 forskellige slags mursten og klinker, og hvorfor der var så mange. Så satte hun sig ned og skrev 36 sider om glaserede mursten og klinker.
Som svar fik hun følgende brev fra dr. Agassiz: „Kære frøken, det er den bedste artikel jeg nogen sinde har læst om dette emne. Hvis De vil være venlig at ændre de ord, jeg har afmærket med et kryds, vil jeg sørge for, at det bliver udgivet og at De får penge for det."
Kort tid efter modtog hun et brev med 250$, og nederst i brevet var nedkradset med blyant: „Hvad er der for resten under disse mursten? "
Hun havde lært at tid er kostbar, så hun skrev ganske enkelt:
„Myrer." Han skrev tilbage: „Fortæl mig om myrerne."
Nu begyndte hun at studere myrer. Hun opdagede at der var mellem 1800 og 2500 forskellige slags. Der er myrer der er så små at man kan sætte tre myrer i forlængelse af hinanden på et knappenålshoved, og stadig have plads tilovers til andre myrer. Der er myrer, som er 2,5 cm. brede - de skubber alting foran sig. Der er blinde myrer, myrer der får vinger om eftermiddagen og dør den næste dag, myrer der bygger myretuer så små at man kan dække dem med et fingerbøl, arbejdsmyrer der holder malkekøer og leverer frisk mælk til store „beboelsesejendomme" i nabolaget, hvor de aristokratiske myrer bor.
Efter megen læsning, undersøgelser ved hjælp af mikroskop og omhyggeligt studium, satte frøkenen sig og skrev 360 sider til dr. Agassiz om emnet. Han udgav bogen og sendte hende pengene, og hun besøgte alle sine drømmes lande og fortsatte sit arbejde.
Nu, hvor I hører denne historie, føler I det så ikke i virkeligheden, som om vi allesammen sidder med fødderne på klinkbrændt kaolin og hydroliseret aluminium silikat - hvor myrerne kravler under os? Lord Chesterson siger: „Der findes ikke noget der er uinteressant; der findes kun uinteresserede mennesker."
(*The Gift of Self*, siderne 151-53, Bookcraft, Salt Lake City, 1974)

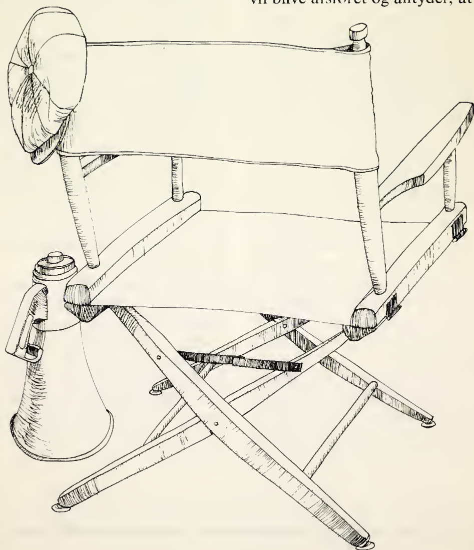
Min egen film

Dan Lindstrøm

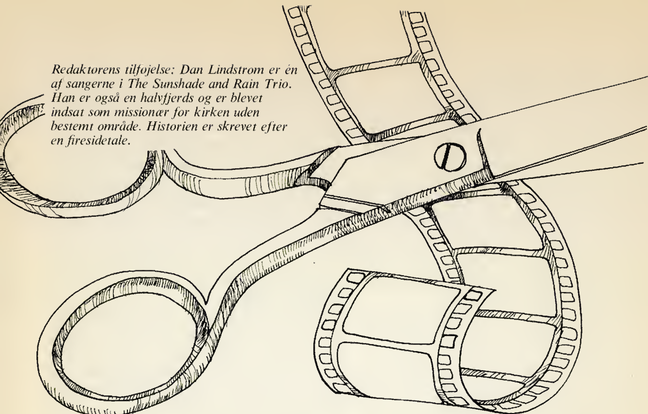
De fleste mennesker er lykkelige over at komme væk hjemmefra, når de har ferie. Jeg er glad for at komme hjem. Koncertarrangementer kan føre vores gruppe hjemmefra i måneder ad gangen. Det er sandsynligvis derfor, jeg følte mig så afslappet ved at være tilbage i Salt Lake City, ventende i køen sammen med en pige, jeg kunne lide, for at se en film, som jeg mente, jeg ville blive begejstret for.

Det var en populær science fiction film, og køen var lang. Ventetiden gav os lejlighed til at tale sammen men også til at tænke. Mine tanker gik til dele af afsnit 88 i Lære og Pagter. Det afsnit taler om dommedag.

Versene 108 til 110 taler om en stor afsløring, der vil finde sted, hvorunder vore handlinger vil blive åbenbaret for alle. De vers siger endog, at vore tanker vil blive afsløret og antyder, at vor livs-



rejse vil blive genskabt for at vise, at vores dom er retfærdig.
Jeg havde hørt folk beskrive denne film som et epos på et kæmpelærred, men tanken havde ikke rigtig stået mig helt klar før. Nu vældede tankerne ind over mig. Hvis der blev lavet en film over mit liv, ville jeg så være halvt så ivrig efter at se den, som den, jeg stod i kø for at se nu? Ville jeg bryde mig om at tage en pige, jeg holdt af, med for at se den? Ville jeg tage min biskop med? Mine venner? Ville jeg invitere Frelseren?
Det, der begyndte som en enkelt tanke, udviklede sig til dyb overvejelse af mit liv og den film, det ville blive. Tanken forblev hos mig, længe efter den science fiction var forbi, og jeg havde kørt min veninde hjem. Ja, i virkeligheden blev jeg ved med at tænke over den i ugevis. Jeg kunne ikke frigøre mig for bekymringerne over, hvad slags film det ville blive. Hvem vil blive min films stjerne? Hvem andre kunne have hovedrollen i „Dan Lindstrom på jorden" end netop Dan Lindstrom? Jeg finder det fascinerende. Det at mit navn står øverst, hjælper mig, når jeg føler mig nedtrykt eller skuffet. Alt, hvad jeg gør, er at huske på, at kameraet optager alle mine tanker og handlinger, og jeg bliver lykkelig og gør noget, der forekommer mig positivt.
I filmen „Menneskets søgen efter lykke" får vi at vide, at enhver af os vil blive holdt ansvarlig for ethvert minut af vort liv på denne planet. Det betyder, at min film måske ikke blot vil vise det, som jeg gjorde, men også det, som jeg kunne have gjort, hvis jeg havde benyttet mine muligheder mest muligt. At tænke på det hjælper mig til at benytte min tid klogere. Jeg ønsker at findes på hellige steder.
Jeg foretog også nogle undersøgelser af, hvordan man laver film. På biblioteket studerede jeg, hvad en producers opgaver er. Jeg fandt ud af, at han er den der har hele risikoen. Han styrer økonomien, så han tager de største cahncer. Hvis filmen bliver en succes, kan han tjene millioner af kroner; hvis den bliver en fiasko, kan han tabe alt, hvad han ejer. Jeg må være producer af min egen film, for jeg er den, som løber risikoen. Den vil tale om ophøjelse eller det ydre mørke, eller ét eller andet sted midt imellem. Jeg er den, der har overopsyn med produktionen, den, der afgør, hvor filmen skal optages og kvaliteten af det endelige resultat.
Producerens engagerer også skuespillerne. Jeg gør det samme i min egen livsfilm, sådan da, for jeg bestemmer, hvem der skal med i den, og hvor prominente deres roller skal være. De mennesker jeg omgås og den, jeg gifter mig med, er beslutninger jeg må tage.
Instruktøren er altafgørende for en hvilken som helst film. Satan er altid mere end villig til at instruere og lede. Ja, han venter endda ikke på at blive bedt om det. Han vil prøve at overtage kontrollen, når som helst, det er muligt. Helligånden er også villig til at dirigere. Men ingen af disse to instruktører arbejder gratis. Skønt Satan kan være ivrig efter at få begyndt forlanger han et evigt honorar. Helligånden forlanger streng lydighed mod principperne for renhed og retskaffent levned. Jeg alene bestemmer, hvilken kraft jeg vil lade instruere mig, og jeg håber og beder til, at jeg må have visdom og styrke til at lade det blive Helligånden.
Jeg er klar over, at der ikke vil blive nogen „stuntman" (til at indtage pladsen i farlige situationer) i min forestilling. Når forholdene bliver alvorlige eller farlige, kan jeg ikke sende bud efter nogen til at træde i mit sted. Herren bestemte, at vi kunne komme til denne jord og opleve livet direkte. Jeg kan ikke bede nogen anden leve det for mig. Jeg må selv gennemgå alle dets faser.



Redaktørens tilføjelse: Dan Lindstrom er én af sangerne i The Sunshade and Rain Trio. Han er også en halvfjerds og er blevet indsat som missionær for kirken uden bestemt område. Historien er skrevet efter en firesidetale.

Der vil imidlertid kunne foretages en redaktion af min film, hvis jeg beder om det. I en teknisk set højt udviklet film, som for eksempel „Stjernekrigen", er mange af scenerne taget om og om igen fra forskellige synsvinkler, hvorefter de bedste udgaver bruges i den endelige film. Hvis noget ikke bliver rigtigt eller godt den første gang, kan det tages om og om igen. De, der redigerer filmen, arbejder hårdt med at bestemme, hvad der skal beholdes, og hvad der skal kasseres. Herren har givet os en lignende metode til at udtage dårlige scener og udfylde de gabende huller. Det kaldes omvendelse, og det er lige så effektivt, som det, redaktørerne i Hollywood gør med udskæring, klipning og sammensplejsning.

Hvad som helst, der er fjernet ved Herrens metode, er imidlertid borte for evigt, og han vil ikke holde det op imod os. (Se L&P. 58:42)

Men hvad sker der, hvis der efter redigeringen (omvendelsen) ikke er meget tilbage af min film? Hvis det ser ud til at ville ske for mig, er jeg nødt til at være en god skribent. Det er mit ansvar at gøre scenerne værdifulde og spændende, at udarbejde handlingen og føre den til et strålende klimaks. Alt for mange mennesker sætter sig tilbage i stolen og venter på, at livet skal udfolde sig.

Regelmæssige indførelser i min dagbog hjælper mig, ikke blot til at registrere fremgang med hensyn til min film, men er også et sted, hvor jeg kan notere mine daglige mål og i forvejen skrive scenerne, før jeg udfører handlingen. Morgenbønner hjælper mig til at skrive dagens manuskript. Aftenbønner til at analysere fremgang med endnu en spændende scene i min film. Hver eneste dag bør blive en smuk og stærk episode.

Jeg er taknemmelig over for Herren, fordi jeg har fået lov til at være her på denne planet og for den kraft og tillid, han har betroet mig. Jeg ved, at han forventer, at jeg skal gøre mange gode ting af egen fri vilje, og måske vil tanken om at lave en film om mit liv hjælpe mig til at gøre alt det gode. Jeg håber, at hvis jeg producerer en sådan imaginær film, vil jeg opdage, at jeg vil være lykkelig for at stå i kø for at komme til at se den, når den skal vises på lærredet.

Alle har brug for en Winnie

R. Bruce Lindsay

Jeg føler virkelig medynk med enhver ung sidste dages hellig, som ikke har en Winnie Gunderson i sin tilværelse.

Hvor heldig jeg dog var at have været med i en udvalgt gruppe - nogle få hundrede af os vokset op i Taylorsville i Utah på ét eller andet tidspunkt i de sidste 30 år - som gik i primary hver uge for at samles under Winnies slidte håndbog, strenge blik og store hjerte.

Hun elskede børn, særligt drenge. Og vi vidste det allesammen. Sommetider er jeg bange for, at vi på vores drilagtige måde drog fordel af den kærlighed og havde mere aktivitet i hendes klasse, end lektien egentlig krævede.

Ikke sådan at forstå at hendes klasse nogen sinde var kedelig. Winnnies lektier var alt andet end kedelige. Ingen anden jeg har kendt, kunne som Winnie holde en snes elleve-årige tryllebundet år efter år på den måde, som hun gjorde det med sine troværdige historier om pionerer i de vilde grænseområder.

Kirkens historie var bestemt hendes yndlingsemne, og ingen anden lærer, jeg kender til, har været i stand til at gengive ånden i det tidlige sidste dages rige så levende og så godt, som hun gjorde det. Så nært knyttede vi læreren sammen med hendes undervisning, at det var vanskeligt for os unge mennesker at vide, hvor historien ophørte, og hvor Winnie begyndte.

For eksempel kunne jeg aldrig forestille mig Winter Quarters uden at tænke mig til, at Winnie var der. Og jeg så aldrig Winnie uden at fange et glimt af den styrke, man må have været i besiddelse af for at kunne overleve en vinter i den pionerkoloni.

Jeg så altid for mig Winnie personligt i kamp med de frygtelige græshopper i Saltsødalen, eller piskende okserne fremad over prærierne, eller i færd med at ituslå sit bedste porcelæn til brug for templet i Kirtland. Hun var for mig idealet af en pioner.

Og hun forsøgte også at gøre os til pionerer. Højdepunktet af vores undervisning var midsommerturen tværs over den gamle grusgrav. Vi trak overdækkede røde vogne, pigerne bar lange kjoler og kyser, og ofte var der en lånt Shetlandpony eller flere. For enden af sporet var vores eget „Dette er stedet" ved solnedgang i Winnies baghave, hvor vi spiste saltet svinekød og surdejskiks og sang pionersange.

Mange spor førte til Winnies hjem til korte besøg, gavtyvestreger eller klassekomitémøder. For hende var undervisning mere end en ugentlige klasse. Hendes interesse for os blev aldrig mindre med årene. Mangen en ung mand har specielt sagt hende tak i sin missionærfarveltale. Og hun fortsatte med at vise sin interesse ved at sende opmuntrende breve derhjemmefra.

Det var en stor ære som 14-årig dreng at blive inviteret tilbage i Winnies klasse for at vise hendes næste „generation", hvor gammel Joseph Smith var, da han knælede i den hellige lund. Som hun fortsatte med at udmale sceneriet for os, var det næsten som om det samme guddommelige lys dalede ned over os i klasseværelset. Og på en måde gjorde det det virkelig.

Winnies skinnende lys tændte snesevis af enkle men vedvarende vidnesbyrd. Jeg ville ønske, at enhver lærer kunne forstå, hvilken indflydelse han kunne have på sine unge elevers tilværelse. Winnie kunne!

Et spørgsmål om tjeneste

CHRIS J. HENDERSON



Min drøm om at komme til at studere ved The Air Force Academy havde dybe rødder. Min far havde gjort karriere ved luftvåbnet, og de somre, jeg havde tilbragt sammen med ham, hvor jeg lærte at flyve og få godt kendskab om alt muligt vedrørende luftvåbnet, var nogle af de bedste oplevelser, jeg havde haft. Mine forældre var blevet skilt, da jeg endnu var ganske ung, så jeg kom ikke til at se min far alt for tit, men de gange, hvor vi var sammen, var af stor betydning for mig.

Endnu mens jeg gik i skole, sendte jeg min officielle ansøgning til akademiet for at få lejlighed til at præsentere mig dér. Det gik mig godt i skolen; jeg fik gode karakterer; jeg var aktiv i mit præstedømmekvorum; og det forår blev jeg valgt til præsident for elevrådet. Muligheden for at få en aftale med akademiet forekom bedre og bedre. Men i lige så høj grad som dette ønske, blev den tanke ved med at komme tilbage i mine tanker: „Du burde rejse på mission først." Jeg vidste, at præsident Kimball havde tilrådet enhver ung mand i kirken at udføre en mission, men jeg følte, at mit tilfælde var en undtagelse. Hvis jeg accepterede en missionærkaldelse, ville mine chancer for at komme ind på akademiet være meget små, fordi de fleste kadetter kommer ind umiddelbart efter afslutningen af skolen. Jeg syntes også, at det at leve et godt SDH-liv, mens jeg gik på akademiet, i sig selv ville være en mission. Men til trods for alle mine fornuftsgrunde fortsatte disse tilskyndelser, og det samme var tilfældet med mine forsøg på at kvæle dem.

Da skolen var overstået, fløj jeg til Virginia for at tilbringe sommeren med min far, som ikke er medlem af kirken. At diskutere sandsynligheden for at komme ind på akademiet med ham, gjorde udsigterne dertil endnu mere spændende. Fars opmuntring var stimulerende, og jeg vendte tilbage til Lewiston endnu mere besluttet på at gøre ham stolt af mig, hans søn, den kommende Air Force Academy kadet! Sommeren havde gjort et godt stykke arbejde med hensyn til at kvæle enhver tanke om at rejse på mission, men næsten den allerførste søndag, jeg var hjemme, begyndte disse uvelkomne følelser igen at røre på sig. Jeg forstod nu, at Helligånden arbejdede på overtid med mig, og siden da har jeg fået et stærkt vidnesbyrd om styrken af hans indflydelse. Hver eneste dag var mine tanker beskæftiget med problemet akademi eller en mission, Jeg begyndte jævnligt at læse min patriarkalske velsignelse; den sagde, at når tiden kom, ville jeg udføre en mission. Men stadig stod min hu til akademiet, og jeg blev mere og mere forvirret.

I disse måneder brugte jeg megen tid på samtaler med min tidligere biskop, biskop Tolman, idet jeg prøvede at udrede mine følelser og bestemme mig til, hvad jeg skulle gøre. Han prøvede ikke at påvirke min afgørelse men fortalte mig, at han ville støtte mig, ligegyldigt hvad jeg besluttede mig til. Hans tillid var en storartet støtte for mig. Når jeg bad om vejledning til at træffe den rette beslutning, følte jeg mig sikker på, at jeg kunne. Og så den 10. okt. 1976, mens jeg sad i vidnesbyrdmødet, vidste jeg pludselig, jeg måtte tage på mission, og at akademiet måtte vente. Jeg havde en missionærhåndbog i lommen, som var blevet omdelt i præsternes kvorumsmøde adskillige måneder før. Jeg tog den frem og skrev på spansk (så ingen andre kunne læse, hvad jeg skrev): „Når jeg bliver 19, vil jeg rejse på mission." Jeg satte dato på og lagde den så ned i lommen. Jeg tænkte ikke mere over det i et par uger. Jeg havde truffet min beslutning, og min samvittighed arbejdede ikke mere så hårdt.

Det var omkring det tidspunkt, at indkaldelserne til akademiet blev offentliggjort. Jeg var blandt de udtagne. Det var en smule vanskeligt at forklare nogle af mine venner og lærere, at det, som jeg i årevis havde arbejdet på, nu ikke blev til noget. Jeg talte i omkring halvanden time med biskop Tolman. Han sagde: „Chris, jeg tror virkelig du vil blive lykkelig ved den afgørelse. Jeg tror, du har truffet den rigtige." Som vi talte sammen, begyndte jeg at få et ønske om at udføre en mission, snarere end blot at føle en forpligtelse dertil.

Så kom det øjeblik, da jeg måtte fortælle min far det. Jeg vidste ikke, hvad jeg skulle gøre. Jeg var sikker på, at han aldrig ville kunne forstå eller acceptere min afgørelse. For ham var luftvåbnet alting, og jeg vidste, at når jeg fortalte ham om min beslutning, ville det være sidste gang, jeg kom til at tale med ham. Jeg bad ustandseligt om at få mod til at fortælle ham det på en sådan måde, at han ville være i stand til at forstå det.

Da jeg hørte hans stemme i telefonen, var jeg lige ved at lægge røret på. Men på én eller anden måde fik jeg det dog sagt. Da jeg havde forklaret mig, var der mindst 30 sekunders fuldstændig stilhed. Jeg havde forventet vrede og skuffelse, men stilheden var endnu mere enerverende. Endelig talte han: „Sig mig, Christian, hvad er en mission egentlig?" Han spurgte mig om hvad der ville blive krævet af mig, hvor længe den ville vare, hvor jeg skulle hen. Efter at have lyttet til min forklaring, sagde han med fast stemme: „Hvis det er, hvad du helst vil, så vil jeg støtte dig i din beslutning." Det var en fuldstændig overraskelse for mig; jeg kunne ingenting sige. Jeg gav telefonen til min mor og gik ned på mit værelse.

Siden da har far og jeg regelmæssigt skrevet til hinanden, og han har endda tilbudt mig økonomisk støtte. Min taknemmelighed over for ham er stærkt øget, eftersom jeg, mere end nogen sinde før, er kommet til at forstå hans store kærlighed til mig.

Der har været gange siden vores samtale, hvor jeg har tænkt: „Jeg havde akademiet inden for rækkevidde, men jeg benyttede mig ikke af det, og nu vil jeg aldrig komme der." Men sådanne øjeblikke varer aldrig ret længe, der er kun få, og der er langt imellem. Jeg forstår, at det ikke er enden på alt, hvis jeg ikke kommer på akademiet, og at det at udføre en mission er, hvad Herren forventer af mig. Jeg er lykkelig for den, og intet kan afholde mig fra at tjene så godt, jeg kan!

Redaktørens tilføjelse: Denne historie blev skrevet forud for ældste Hendersons afrejse til sin mission. Han tjener nu i Korea Seoul mission.

Missionær på Marshøjen

Kirk P. Lovenbury

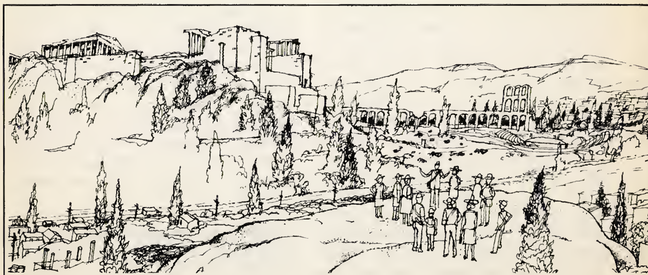
Det var søndag den 5. juli 1964. Jeg havde besteget Ægyptens pyramider, rørt ved Grædemuren i Jerusalem, soppet i Jordanfloden, gået op ad de ældgamle trin i Baalbek i Libanon og stået på Oliebjerget. Nu skulle turen afsluttes i Athen i Grækenland, og i morgen aften ville jeg igen være hjemme hos familien. Jeg klædte mig på, fik et let formiddagsmåltid, og da jeg ikke kunne finde kirken anført i telefonbogen, bestemte jeg mig til at forske Athen til fods. Dagen før havde jeg taget en sightseeingtur i byen. Nu havde jeg lyst til at se nogle af de steder, som turister sædvanligvis ikke ser.

Hen på eftermiddagen befandt jeg mig på Agora, den store centrale markedsplads i det klassiske Athen. Hele Agoraområdet forekom at være for stort at betragte fra jorden, så jeg bestemte mig til at klatre op ad en stejl bakke mod syd, hvorfra alt kunne ses på én gang. Først da jeg nåede toppen og fandt den på mit kort over byen, forstod jeg, at det var Marshøjen, stedet for Paulus' berømte prædiken til athenerne. Siddende på et klippefremspring sammen med adskillige andre mennesker, som allerede beundrede udsigten, kunne jeg let se tempelruinerne og de omstyrtede søjler i Agora nedenfor, Akropolis på bakken ved siden af, og en halv snes kilometer borte det grønne Ægæerhav imod en klar, blå skyfri himmel. Det var en fuldkommen dag.

Så blev mine tanker forstyrret af glade udråb fra nogle engelske turister. Da jeg spurgte, hvad der var på færde, fik jeg dette at vide: „Vores crickethold har lige vundet 6 points i den løbende serie." De skruede op for deres radio, så jeg også kunne høre, og vi kom i livlig diskussion. Da jeg så mig omkring, lagde jeg mærke til henved 30 besøgende, hvoraf halvdelen var englændere og resten grækere, de fleste unge ægtepar.

Radioen blev afbrudt, og en ung pige bemærkede: „De er amerikaner. Hvordan kan det være, at De kender så meget til cricket?"

Jeg fortalte hende, at jeg engang havde været missionær for mormonerne i England og dengang lærte at kunne lide cric-



ket. En anden sagde: „Fortæl os om, hvordan mormonernes kirke adskiller sig fra andre."
Pludselig kom en mærkelig følelse over mig, som jeg ikke kunne forklare, noget som jeg kun sjældent før har oplevet. Et eller andet fortalte mig: „Bliv ved med at tale, og du vil vide, hvad du skal sige." Jeg begyndte at tale og blev bedt om at rejse mig, så alle kunne høre. Jeg begyndte tøvende: „Jeg er medlem af Jesu Kristi Kirke, sådan som den er blevet genoprettet i de sidste dage." Derefter påpegede jeg, at kirken burde være navngivet efter Kristus, og jeg forklarede de at ordet mormon kun er et øgenavn. Da jeg spekulerede på, hvad jeg derefter skulle sige, så jeg ud over Athen, på korsene over byens mange kirker, og jeg vidste, hvad jeg skulle sige:
„I har spurgt, hvordan vores kirke adskiller sig fra andre, Da Paulus kom til dette sted, talte ham om den ‚ukendte Gud". I hver af disse kirker er der et alter, der er indviet til den ‚ukendte Gud', fordi man tror, at Guds mystik gør ham til Gud. Man siger, at hvis vi skulle komme til at kende ham, ville han ophøre med at være Gud. Er det egentlig anderledes end med de mennesker, der tilbad den ukendte gud på dette sted for 1.900 år siden? Skrifterne siger, at det er det evige liv, ‚at de kender den eneste sande Gud og Jesus Kristus, som du har sendt' (Johs. 17:3)."
Så fortalte jeg dem, at den ‚ukendte Gud' havde gjort sig selv kendt igen, genoprettet sin kirke og kaldet nye apostle til at bære vidnesbyrd om ham. Jeg citerede Joseph Smiths historie med en iver, som jeg aldrig før har følt, og bar vidnesbyrd om, at den var sand. Jeg påpegede, at logisk set kan kun én kirke være sand, talte om behovet for myndighed og forklarede, hvordan denne myndighed var blevet gengivet i præstedømmet. Fra min tegnebog fremtog jeg et billede af præsident David O. McKay og bevidnede, at han var en profet. De var enige med mig i, at en sådan åndelig ledelse sandelig var nødvendig i dag.
Timerne gik. De stillede spørgsmål og jeg forklarede lærdommene med en begejstring, jeg ikke tidligere havde kendt. Det var overvældende!
Den erfaring, jeg havde med gademøder fra min missionstid, havde overbevist mig om, at ikke ret mange mennesker er interesseret i religion, og at de fleste går videre. Men her var 30 mennesker, som sad, lyttede og absorberede hvert ord, der blev sagt. De syntes virkelig at være interesserede i at høre om evangeliet.
Efter tre timers talen, tvang den kølige luft os til at slutte. Jeg bar mit vidnesbyrd om alt, hvad jeg havde sagt og trykkede mere end en halv snes hænder. Jeg svævede tilbage til hotellet med tårer i øjnene og slog min Bibel op på det 17. kap. i Apostlenes Gerninger.
„Så de tog ham med sig og førte ham op på Areopagus og sagde: ‚Kan vi ikke få at vide, hvad det er for en ny lære, du taler om?
Du fortæller os jo ting, der lyder fremmede i vore øren; derfor vil vi gerne vide, hvad dette skal betyde.'
(Hverken athenerne selv eller de fremmede, som opholdt sig dér, gav sig nemlig stunder til andet end at fortælle eller høre nyt.)
Da trådte Paulus frem midt på Areopagus . . ." (Ap. Gern. 17: 19-22).
(Areopagus, en efter krigsguden Ares opkaldt lille høj ved torvet i Athen, hvor stadens højeste domstol på bestemte dage holdt sine møder. Krigsgudens romerske navn er Mars - deraf titlen på denne beretning. O.a.)
Jeg havde været så privilegeret at opfange et glimt af en personlig erfaring fra én af de største missionærer, der nogen sinde har levet.

Hvis mennesker aldrig søgte ud over deres erfaring, ville verden ikke gå fremad

Ældste Royden G. Derrick
De halvfjerds' første Kvorum

De klare farver på de omliggende bjerge var et inspirerende syn. De gule, brune og grå sten i de nærliggende højder og det blå i de fjernere bjerge var et sceneri, som kun naturen kunne male. En maler, som ville prøve at gengive det, ville blive beskyldt for overdrivelse.

Jeg stod på kanten af en dyb afgrund. Jorden under mine fødder var hvid sandsten. Det var mærkeligt, hvor trist sådan stenjord under ens fødder forekommer, men hvor smuk den samme sten er, når den betragtes på afstand! „Er det ikke sådan, livet er?" tænkte jeg ved mig selv.

Jeg så ned. Dybt nede snoede Coloradofloden sig som en ubetydelig grå slange gennem den dybe slugt. Det gjorde mig svimmel, og jeg trak mig lidt tilbage af frygt for at miste balancen. Jeg så op og betragtede slugtens anden side, knapt 200 meter borte. Da jeg tænkte over, hvor fjernt vi var fra civilisationen, sneg frygten sig ind i mit hjerte. „Hvad er det, vi har påtaget os at gøre?" spurgte jeg mig selv.

Vi havde underskrevet en kontrakt om at fabrikere og opsætte stålskelettet til en bro over Coloradoslugten. Vi var afhængige af vore ingeniørers beregninger og skaberkraft for at kunne gøre noget, som vi aldrig før havde gjort. Den sidste ting i verden, jeg ville gøre under disse omstændigheder, var lydeligt at give udtryk for nogen som helst tvivl. Jeg måtte være positiv. Hvis en organisations leder mangler mod eller dømmekraft, når han udforsker nye horisonter, vil organisationen bryde sammen. Det var et kritisk punkt, en afgrund for de af os, som havde arbejdet så længe og hårdt på at opbygge et godt professionelt omdømme. Vi kunne ikke give op nu. Jeg gav min frygt udtryk ved at tænke: „Hvis mennesker aldrig søgte ud over deres erfaring, ville verden ikke gå fremad."



Hvordan bærer man sig ad med at bygge bro over et sådant svælg? Først forbandt vi de to sider med en snor. Snoren blev brugt til at trække et tyndt tov over; derefter et svært reb; så et let kabel, et sværere kabel osv., indtil vi havde et 75 mm. stålkabel, der forbandt nogle høje tårne på de to sider af kløften. Sammen med andre vigtige dele havde vi et kabelsystem, som kunne bringe præfabrikerede dele ind på deres bestemte pladser; nogle stykker vejede så meget som 30 tons.

Buens stykker støttedes af tårnene, som bar 600 tons stål højt over floden, indtil buen kunne lukkes ved at indsætte det sidste stykke i midten. Efter at buen således var lukket, overførtes dens vægt til de kæmpemæssige betonfundamenter, hvilende på solide klipper, hvorved tårnenes opgave var løst, og de kunne nedrives.

Ethvert skridt, der blev taget, måtte gøres rigtigt. Ethvert stykke stål måtte passe helt nøjagtigt. Enhver bevægelse var omhyggeligt planlagt. En kompliceret beregningsteknik blev benyttet til at koordinere ingeniørarbejde, indkøb, stålfabrikation, opbevaring, transport, aflæsning og opførelse, så det rigtige stykke stål ankom til stedet på nøjagtigt det tidspunkt, hvor det skulle bruges. Sådan er det også i livet, ikke? Vi må planlægge alting, så det bliver af højeste kvalitet, hvis vi ønsker at få succes. Jo større udfordringen er, des højere må standarden være, hvadenten det gælder at bygge broer eller at opbygge en tilværelse.

I dag lægger folk aldrig mærke til den afgrund, ved hvilken jeg stod den bestemte dag. Når bilisterne nu kører ad den tidligere ufremkommelige rute, kommer de fra den ene side af kløften til den anden på ca. 8 sekunder. Jeg ser kun sjældent tilbage på den afgrund i mit

erhvervsliv uden at erkende, at mennesket, med hjælp fra Herren, så nogenlunde kan gøre hvad som helst, det bestemmer sig til at gøre. Hvad der er en udfordring for én, kan måske være ret så almindeligt for en anden, men hvad der nu er almindeligt, var engang en stor udfordring.

Der er øjeblikke i livet for enhver af os, hvor vi står over for en afgrund. Morgendagens ukendte bringer tvivl i vore tanker og frygt i vort hjerte. Frelseren mærkede det hos sine disciple, da han bød dem farvel ved den sidste nadver. De skulle fortsætte hans arbejde, når han havde forladt dem, noget, som de aldrig før havde gjort. Han sagde: „Jeres hjerter forfærdes ikke og være ikke modløst!" (Johs. 14: 27)

Efter evangeliets gengivelse gav Frelseren igen ansvaret for at udføre sit arbejde tilbage til sine sidste dages disciple, og fordi han følte deres frygt, sagde han: „Frygt ikke, lille hjord, riget er jeres, indtil jeg kommer." (L&P. 35:27)

Herren instruerede Nephi om at gøre noget, som han aldrig før havde gjort - at bygge et skib for at komme over havet til et nyt forjættet land. Nephi havde nogen viden om, hvordan han skulle bære sig ad, men hans åndelige styrke og tillid til Herren var hans største aktiv. Da hans brødre kritiserede ham og sagde, at han ikke kunne bygge et skib, må det have forårsaget nogen tvivl i hans tanker og måske frygt i hans hjerte. Men med sin store tro sagde han: „Dersom Gud havde befalet mig at gøre alle ting, så kunne jeg gøre det. Om han ville befale mig at sige til dette vand: Bliv til jord! så ville det blive til jord, og dersom jeg ville sige dette, ville det ske. Og dersom Herren nu har så stor magt og har udført så mange mirakler blandt menneskenes børn, hvorfor skulle han da ikke kunne undervise mig om, hvorledes jeg skal bygge et fartøj?" (1. Nephi 17:50-51) Efter denne tillidserklæring byggede Nephi og hans brødre med Herrens hjælp et sødygtigt skib, der førte dem til Amerika.

Herren har instrueret os om at gøre alt, hvad vi kan som forberedelse. Han sagde til sine sidste dages disciple: „Hvis I er beredte, behøver I ikke at frygte." (L&P. 38:30) Efter at have modtaget en kaldelse fra Herren som følge af en guddommelig manifestation, tilbragte apostlen Paulus 3 år i Arabien som en forberedelse til sin mission.

Herren instruerer os om at forberede os, idet han siger: „Søg ikke at forkynde mit ord, men søg først at få mit ord, så skal din tunge blive løst." (L&P. 11:21)

Når først vi har forberedt os, er princippet om tro nødvendigt - tro på at vi kan gøre hvad som helst, vi har beredt os til at gøre. Den dynamiske apostel Paulus sagde: „Alt formår jeg i ham, som giver mig kraft." (Filip. 4:13) Den udtalelse afslører en vigtig styrke i hans karakter. Forberedelse, tro, frygtløshed - så kan vi gå fremad skridt for skridt og dag for dag for at udføre fremragende ting. Det gør os i stand til at søge ud over erfaring og med held at udføre det, som vi aldrig før har gjort. De horisonter, der ligger forude, vil blive overvundet af mænd og kvinder, som er beredte i tro, mod og tillid til Herren. Den efterfølgende tilfredsstillelse for den enkelte og bidraget til menneskeheden er rigeligt indsatsen værd.

Personlig interesse et princip om lederskab

William G. Dyer

Ufordringen for en leder i en hvilken som helst organisation, det være sig erhverv, kirke eller familie, er at lade dem, der arbejder for ham eller under ham, vide, at han er interesseret i dem som enkeltpersoner.

Ingen organisation, og det gælder også kirken, kan eksistere ret længe, medmindre arbejde udføres og mål nås. Lederen kan ikke ignorere arbejdscentrerede aktiviteter. Han bør sørge for, at aktiviteter planlægges, programmer udarbejdes, materialer ordnes og opgaver uddeles og følges op. Men alt dette må gøres i en atmosfære af altoverskyggende interesse for dem, som må udføre arbejdet og opgaverne. Når folk føler, at deres overordnede synes, at arbejdet er mere vigtigt end de mennesker, som udfører det, bremses deres motivering til at arbejde. Dette er den kritiske balance - god planlægning, organisation og en høj kvalitet



af arbejde i en atmosfære, hvor hver enkelt involveret føler sig sikker på, at han personligt er forstået, påskønnet og i høj grad involveret.

Overvej hvordan denne balance, efter din egen erfaring i kirken, tilvejebringes og opretholdes i disse situationer:

1. Kaldelse til en stilling. Er den, der udsteder kaldelsen, så ivrig efter at fortælle om opgaven, kravene og betydningen af arbejdet, at han undlader at beskæftige sig med den kaldedes egne behov, interesser, angst og spørgsmål?

2. Mundtlige interview. Bruger den, der leder de mundtlige interview, al sin tid på at tale om de pågældende familier eller organisationer uden at komme ind på - og det bør være dybtgående og personligt - de dybereliggende problemer hos den, der udfører hjemmelærerarbejdet eller arbejder i organisationen?

3. Interview for tempelanbefalinger og tiendeopgørelse. For mange medlemmer er disse interview den eneste kontakt, de har med deres biskop i en personligtinterview situation. Gives der nok tid for hver enkelt, så vedkommende kan føle biskoppens ægte interesse? Afsættes der tid nok på interviewlisterne?

4. Klasseaktivitet. Får nogle lærere i kirkens klasser eleverne til at føle, at lektien er af større betydning end dem, der skal lære den?

Lektier er ofte meget upersonlige og handler kun om få ting, der er af virkelig interesse for eleven. Den kloge og erfarne lærer kan skabe en atmosfære i klassen, hvor eleverne kan tale om de evangeliske emner og spørgsmål, som virkelig interesserer dem.

5. Opgaver. Uddeler kvorums- og wardledere opgaver, som de ved opfylder de pågældende personers behov? Det hører til sjældenhederne at finde en kvorumleder, som sætter sig ned sammen med kvorummedlemmer og siger:

„Her er det arbejde, som vi vil være ansvarlige for. Hvordan er jeres personlige situation? Hvordan kan vi udarbejde en plan sammen med jer, som vil gøre det muligt for jer at udføre dette arbejde og alligevel ikke skabe problemer for jer? Hvilke forslag har I til at få disse opgaver udført?"

Hvordan kan vi udtrykke interesse?

Hvad kan der gøres af dem, som har lederstillinger i kirken, for at skabe en atmosfære af personlig interesse for og acceptering af den enkelte?

1. De kan afsætte den nødvendige tid. Alt for ofte er forberedelserne til en aktivitet i kirken forjagede, dårligt tidsbestemt og ledet ud fra følelsen: „Vi har begge travlt, så lad os skynde os at få dette overstået." En kaldelse til en stilling, et interview eller en mundtlig vurdering, bør planlægges med nok tid til at udtrykke virkelig påskønnelse, til at få klarlagt eventuelle personlige problemer og til at tale ikke blot om arbejdet men også om personen.

2. De kan stille personlige spørgsmål. Af mange grunde undgår folk at tale personligt med andre. Det forekommer sikrere at tale forretning. Men man kan bevæge sig ind på områder af personlig interesse ved at sige noget lignende som: „Jeg kunne lide at vide lidt om, hvad du føler med hensyn til din opgave som hjemmelærer. Hvis du har nogen form for betænkeligheder eller skrupler, så vær rar at sige til; og har du forslag til forbedring af forholdene, vil de være i høj grad velkomne." „Hvordan går det med dig nu? Har du problemer, spørgsmål eller vanskeligheder, som jeg kan hjælpe med?" Det er sikkert muligt at påbegynde en diskussion om noget, som du, lederen, har lagt mærke til generer den anden.

3. De kan lytte med forståelse. Hvis et

menneske begynder at tale om bekymringer over forhold, der angår ham, må lederen lytte og lytte og lytte, og prøve at forstå. Det gavner intet, hvis lederen indbyder til at betro sig og derefter afbryder med bemærkninger som: „Sådan er det nu engang, ikke?" „Du har ikke rigtig fattet, hvad vi prøver at gøre." „Lad mig fortælle dig, hvad jeg ville gøre i dit sted." De kan lytte med forståelse eller medfølelse. Det betyder, at man oprigtigt prøver at se problemet eller situationen fra den andens side og at forstå, hvordan og hvorfor han ser og reagerer sådan, som han gør. Så kan han gives hjælp, der virkelig tilfredsstiller hans behov.

4. De kan være parate til at gøre noget. En af de almindeligste reaktioner hos ledere, efter at én har fortalt om et virkeligt personligt problem, er at spørge: „Hvordan kan jeg hjælpe?" Det spørgsmål sætter ofte den interviewede i en vanskelig situation. Han har måske ikke bedt om hjælp, og han ved måske ikke, hvad der vil være passende. Genert og flov vil han måske sige: „Åh, jeg behøver ikke nogen hjælp, " eller: „Jev ved ikke, hvad du skulle kunne gøre."

I stedet for at spørge, hvad han kan gøre, kan lederen simpelthen gøre noget: Han kan udtrykke forståelse, interesse og medfølelse. Han kan svare med udtryk for kærlighed og taknemmelighed. Han kan foreslå handling: „Jeg ved, at den hjemmelærersituation er vanskelig; lad mig gå med dig næste måned, så jeg selv kan se på forholdet." „Jeg vil være glad for at tage en del af lektien næste gang, så du kan slappe af og betragte klassen." „Det er et vanskeligt problem. Lad mig tale med biskoppen og høre, hvad han mener."

Hvis man er virkeligt interesseret, kan man sædvanligvis gøre noget, der viser, at interessen er virkelig.

Hvordan kan du undgå at dit abonnement på Stjernen udløber?

Med mindre du har forudbetalt dit abonnement for flere år, er det tid nu - inden udgangen af november - at forny det, da alle abonnementer udløber den 31. december.

Lister til fornyelse af abonnementer er sendt til ward og grene. Repræsententerne for Den danske Stjerne eller præstedømmelederne vil kontakte dig for at forny dit abonnement.

Hvis det ikke er sket inden den 27. november, kan du bestille det direkte fra:

Nordisk Distributions Center,
Smedevangen 9, 3540 Lynge.

Ved fornyelsen, medsend da bare en af etiketterne med din adresse fra en af de kuverter du har modtaget Stjernen i, eller kopiér den omhyggeligt for at undgå fejl i dit abonnement. Skriv også hvilken gren eller ward du tilhører samt hvilken stav. Dit abonnement vil være gældende så snart betaling har fundet sted.

På denne måde kan du undgå at komme til at mangle numre af Den danske Stjerne.

FØLG BRØDRENE



Ældste Boyd K. Packer
De tolvs Råd

Hele essensen af mit budskab kan siges med to enkle ord: FØLG BRØDRENE. Selv om jeg måske vil udbrede mig om emnet og forsøge at illustrere og fremhæve, så ligger i de to ord FØLG BRØDRENE i virkeligheden det allervigtigste budskab, jeg kan give jer.

Man kan uddrage en lektie fra det 26. kapitel i Mattæus. Lejligheden er den sidste nadver. Lad mig citere fra vers 21: „Og mens de spiste, sagde han: ‚Sandelig siger jeg eder: én af jer vil forråde mig.'"

Jeg minder jer om, at disse mænd var apostle. De var af apostolsk status. Det har altid været interessant for mig, at de ikke ved den lejlighed puffede til hinanden og sagde: „Jeg vil vædde på, at det er gamle Judas. Han har opført sig så mærkeligt i den seneste tid." Det afspejler noget af deres status. Snarere er det nedskrevet, at:

„Da blev de meget bedrøvede og begyndte hver især at spørge ham: ‚Det er dog vel ikke mig, Herre?'" (Matt. 26:22)

Vil I, spørger jeg, overvinde tendensen til ikke at rette jer efter råd og blot et øjeblik påtage jer noget apostolisk i hvert fald i indstilling ved at stille jer selv disse spørgsmål: Behøver jeg at forbedre mig? Bør jeg tage dette råd til hjerte og handle derefter? Hvis der er nogen, der er svag eller fejler, uvillig til at følge Brødrene, Herre, er det så mig? I Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er der ikke nogen betalte præster, ikke noget professionelt præsteskab, som det er almindeligt i andre kirker. Endnu vigtigere er det, at der ikke er noget lægmedlemskab som sådant; mænd er berettiget til at bære præstedømmet og udføre administreringen af kirken, og både mænd og kvinder tjener i mange stillinger i hjælpeorganisationer. Sådanne opgaver gives til mennesker, hvadenten de er rige eller fattige, og med et sådant ansvar kommer også myndigheden. Der er mange, som vil benægte det, og andre, som ikke vil tage hensyn dertil; ikke desto mindre er rækkevidden af myndighed ikke afhængig af, hvorvidt mennesker støtter den myndighed, men snarere afhængig af, om Gud vil anerkende og respektere den myndighed.

Den femte trosartikel lyder:

„Vi tror, at en mand må kaldes af Gud ved profeti og håndspålæggelse af

sådanne, som har myndighed dertil, for at prædike evangeliet og tjene i dets forordninger."

I denne trosartikel ligger et betydningsfuldt bevis på evangeliets sandhed. Jeg er interesseret i ordet må: „Vi tror, at en man *må* kaldes af Gud." I ved, at vi sædvanligvis ikke benytter det ord i kirken (i betydningen „nødvendigvis må" eller „skal". O.a.) Jeg tvivler på, at der findes en stavspræsident, der nogen sinde har modtaget direktiver fra Brødrene med disse ord: „Du beordres herved til, at du skal gøre sådan og sådan." Snarere mener jeg, at ånden i kommunikationen vil være denne: „Efter overvejelser foreslås det, at . . .", hvilket naturligvis i realiteten betyder . . .

Ulykkeligvis vil mange af os læse det, som det er skrevet, men vi handler, som om det var skrevet således:

„Vi tror, at i nogle tilfælde, ikke sædvanligvis, uforvarende måske, kan der have været nogen inspiration med hensyn til kaldelse af nogle mænd til embeder, muligvis til kirkens højere embeder, men almindeligvis er det den naturlige overvejelsesmetode der har ført til udpegelse af kirkens embedsmænd."

Dette forhold synes at blive støttet i deres tanker, som søger efter svagheder, når de opdager, at kirkens ledere også er mennesker - biskopper, stavspræsidenter og generalautoriteter. De lægger sommetider mærke til tilfældigheder og lejlighedsvis til eksempler på utilstrækkelige lederevner og tager disse som bevis på, at det menneskelige element dominerer.

Andre blandt os er villige til at støtte en del af kirkens ledere men vil have lov til at betvivle og kritisere resten af dem.

Hvor loyalitet begynder

Nogle af os går ud fra, at hvis vi blev kaldet til et højt embede i kirken, ville vi straks være loyale og vise den nødvendige hengivenhed. Vi ville træde frem og heltemodigt hengive os til denne tjeneste.

Hvis du ikke vil være loyal i de små ting, vil du heller ikke være loyal i de store ting. Hvis du ikke vil reagere overfor de såkaldte ubetydelige eller små opgaver, som behøver at udføres i kirken og i riget, vil der ikke blive nogen lejlighed til tjeneste med hensyn til de såkaldte større udfordringer.

En mand, som siger, at han vil opretholde kirkens præsident eller generalautoriteterne, men ikke vil opretholde sin egen biskop, bedrager sig selv.

Den mand, som ikke vil opretholde biskoppen i sin gren og præsidenten i sin stav, vil heller ikke støtte kirkens præsident.

Jeg har af erfaring lært, at de mennesker, der kommer til os for at få råd, og som siger, at de ikke kan gå til deres biskop, er uvillige til at acceptere råd fra deres biskopper. De er også uvillige eller ude af stand til at acceptere råd fra generalautoriteterne. Ja, inspirationen fra Herren vil komme til deres biskop, for han kan rådgive dem på rette vis. Er det ikke frustrerende, mine brødre og søstre, når nogle medlemmer af kirken komme til os for at få råd. Man modtager måske et indtryk en inspiration - med hensyn til, hvad de bør gøre. De lytter, og så ser vi dem vende sig bort fra det råd og i stedet hengive sig til deres egne ønsker, som med sikkerhed vil føre dem på afveje.

Nogle af os er meget ømfindtlige over for vore forrettigheder og mener, at lydighed mod præstedømmelig myndighed er at give afkald på handlefriheden. Hvis blot vi dog forstod, mine brødre og søstre, at det netop er gennem lydighed, vi opnår frihed.

Herren sagde: „Hvis I bliver i mit ord, er I sandelig mine disciple;
og I skal forstå sandheden, og sandheden skal frigøre jer." (Joh. 8: 31-32)

Dr. Maesers oplevelse

Det er slet ikke let altid at underkaste sig præstedømmets myndighed. Lad mig citere en beretning af grundlæggeren af Brigham Young University, dr. Karl G. Maeser. Han havde været rektor for en skole i Dresden i Tyskland - en højt anset mand i en stor stilling. I 1856 forlod bror Maeser og hans kone og lille søn, sammen med en bror Schoenfeld og flere andre nyomvendte Tyskland med kurs mod Zion.

Da de ankom til England, blev bror Maeser overrasket over at blive kaldet til en mission i England. Til deres store skuffelse skiltes familierne, og Schoenfeld og hans familie fortsatte til Amerika. Mens familien Maeser blev tilbage i England for at opfylde kaldet fra kirkens myndigheder, blev den stolte professor ofte nødt til at udføre simple opgaver, hvis slags han aldrig i sin tidligere funktion havde haft med at gøre.

Det var en uskreven regel blandt højerestående tyskere, at en mand af bror Maesers stand aldrig måtte ses på gaden bærende pakker, men da ældsterne skulle til toget, bad de ham tage deres bagage med. Bror Maeser gik frem og tilbage i sit værelse, dybt såret i sin forfængelighed. Tanken om at skulle bære kufferter på gaden var næsten mere end han kunne tage, og også hans kone var dybt forarget og vred over, at han måtte gøre noget sådant.

Endelig sagde han: „Nå ja, de bærer præstedømmet; de har bedt mig gå, så jeg vil gå." Han overvandt sin stolthed og bar kufferterne.

Nu vil jeg gerne tilføje, at dette ikke repræsenterer opgivelse af hans handlefrihed. Bror Maeser var til trods for sin lydighed særdeles ivrig efter at give sine følelser luft. En anden begivenhed illustrerer det.

Under sit arbejde i England traf han en meget velhavende og veluddannet mand, som blev meget interesseret i og imponeret over bror Maeser og indbød ham til at tage nogle af missionærerne med til middag samme med ham på hotel. Ældsternes opførsel ved bordet gjorde bror Maeser så flov, at han senere sagde: „Jeg vil gennemgå fattigdom, jeg vil lide forfølgelser, jeg vil gå til helvede sammen med ældsterne, men jeg vil aldrig mere gå ud til middag med dem."

Myndighedens kåbe

Mens de mænd, der præsiderer over jer i jeres ward og stave i kirken kan forekomme at være meget almindelige, er der dog noget ekstraordinært ved dem. Det er præsteømmemyndighedens kåbe og inspirationen fra den kaldelse, de har adlydt.

Jeg ville ønske, at I engang kunne være sammen med generalautoriteterne, når de er ude for at reorganisere en stav.

„Jeg har ved mangfoldige lejligheder været med til at reorganisere stavsorganisationer. Det har hver gang været en bemærkelsesværdig oplevelse. For nogen tid siden kørte ældste Marion G. Romney og jeg lige så stille alene hjem sent en søndag aften efter at have reorganiseret en stav ... så sagde ældste Romney: ‚Boyd, dette evangelium er sandt!' (en interessant udtalelse fra én af De Tolv) . . . og så tilføjede han: ‚vi ville aldrig kunne have klaret det, som vi har været igennem de sidste 48 timer, hvis vi ikke helt bestemt vidste det er sandt.'"

Jeg gennemgik derpå i tankerne hvad der var sket for os de foregående timer . . .Vi havde interviewet præstedømmeledere og bedt hver enkelt komme med forslag til en ny stavspræsiden. Det var faktisk sådan at de allesammen nævnte den samme mand.

De antydede, at han var den ideelle stavspræsident, fordi han havde en passende erfaring, en god familie,, at han havde mdfølelse, forståelse, var helt i

orden og værdig på enhver måde. Da vi var ved at være færdige med at interviewe . . . interviewede vi denne mand igen og ... fandt ud af, at alle de bedømmelser, der var udtalt om ham i løbet af dagen, passede på ham. Da han var gået . . . sagde bror Romney: „Hvad mener du?"
Jeg svarede, at jeg ikke mente at have set den nye præsident endnu.
Dette var en bekræftelse på bror Romneys følelser . . . Vi skulle afholde endnu et interview der var ligeså almindeligt som de andre vi havde foretaget . . . i løbet af dagen - de samme spørgsmål, de samme svar - men ved afslutningen af dette interview sagde bror Romney: "Hvad mener du nu?"
„For min skyld," sagde jeg, „kan vi godt holde op med at interviewe." Dette var igen en bekræftelse for bror Romney, for han havde følt at dette var manden som Herren pegede på, skulle præsidere over staven.
Men hvordan kunne vi vide det? Fordi vi vidste det - begge to på samme tidspunkt, uden skygge af tvivl, i virkeligheden var vor opgave ikke at *vælge* en stavspræsident, men snarere at *finde* den mand, Herren har valgt. Herren taler på en måde, så det ikke er til at tage fejl af. *Menneskene kaldes ved profeti.*

Prøven på hengivenhed

Det er den måde vi modtager kaldelsen på der viser graden af vores hengivenhed. Kirkens medlemmers tro blev i begyndelsen prøvet på mange, mange måder. I en konferencerapport fra 1856 finder vi følgende. Det er Heber C. Kimball, en rådgiver i det øverste præsidentskab der taler:
„Jeg vil for denne forsamling præsentere navnene på dem, som vi har udvalgt til at rejse på mission. Nogle er udpegede til at rejse til Europa, Australien og Ostindien. Og flere vil blive sendt til Las Vegas i Nevada, til Norden og til Fort Supply for at styrke kolonierne dér."
Sådanne bekendtgørelser kom ofte som en fuldstændig overraskelse for kirkens medlemmer, der sad i salen. På grund af deres tro vil jeg antage, at det eneste spørgsmål, de havde i tankerne som reaktion på en sådan kaldelse, var: „Hvornår?" „Hvornår skal vi rejse?" Jeg er ikke så sikker på, at en lignende kaldelse i dag ikke ville fremkalde et svar fra mange af os, der ikke var et „Hvornår?" men snarere et „Hvorfor?" „Hvorfor skal jeg rejse?"
Ved en bestemt lejlighed var jeg i præsident Henry D. Moyles kontor, da en telefonsamtale, som han tidligere på dagen havde bestilt, kom igennem. Efter at have hilst på den der ringede, sagde han: „Jeg tænkte på, om Deres forretningsanliggender måske vil bringe Dem til Salt Lake City engang i nær fremtid. Jeg vil gerne mødes med Dem og Deres kone, for jeg har en sag af vigtighed, som jeg gerne vil tale med Dem om."
Men, selv om han boede hundreder af kilometre væk, kom den mand pludselig i tanker om, at hans forretninger ville bringe ham til Salt Lake City allerede næste morgen. Jeg var i det samme kontor den næste dag, da præsident Moyle underrettede denne mand, om, at han var blevet kaldet til at præsidere over én af kirkens missioner. „Men," sagde han, „vi ønsker ikke at tvinge Dem til at tage en overilet beslutning. Vil De ringe mig op om et par dage, eller så snart De er i stand til at bedømme Deres følelser med hensyn til denne kaldelse?"
Manden så på sin kone, og hun så på ham, og uden at et ord blev sagt, foregik der en tavs samtale mellem mand og hustru, og så kom der et forsigtigt, næsten usynligt nik. Han vendte sig mod Præsident Moyle og sagde: „Jamen, præsident, hvad er der at sige. Hvad kan vi fortælle Dem om et par dage, som vi

ikke kan fortælle Dem nu? Vi er blevet kaldede. Hvilket svar er der? Selvfølgelig vil vi tage imod den kaldelse."

Så sagde præsident Moyle meget mildt: „Godt, hvis De føler på den måde, så er der i virkeligheden noget ved den sag, som haster meget. Jeg spekulerer på, om De kan være parat til at rejse fra vestkysten med skib den 13. marts?"

Manden gjorde en synkebevægelse, for det var om bare elleve dage. Han så på sin kone. Igen foregik der en tavs samtale, og han sagde: „Jo, præsident, vi kan nå det."

„Hvad med Deres forretning?" spurgte præsidenten. „Hvad med Deres kornsilo? Hvad med Deres kvægbestand? Hvad med Deres andre værdier?"

„Jeg ved det ikke," sagde manden, „men på én eller anden måde vil vi få det arrangeret. Alt det skal nok gå."

Sådan er det store mirakel, som vi ser igen og igen, dag efter dag blandt de trofaste. Og alligevel er der mange blandt os, som ikke har tro til at acceptere en kaldelse eller til at støtte dem, som er blevet kaldede på den måde.

Ransag din sjæl

Der er noget konkret I kan gøre. Ransag jeres sjæl. Hvordan ser I på kirkens lederskab? Støtter I jeres biskop? Støtter I jeres stavspræsident og kirkens generalautoriteter? Hører I til blandt dem, der er neutrale eller kritiske, som taler ondskabsfuldt, eller som afviser kaldelser? Det vil måske være godt at spørge: „Herre, er det mig?" (Matt. 26:22)

Undgå at være kritisk over for dem, der tjener i deres kaldelser i præstedømmet. Vis jer loyale. Fremelsk tilbøjelighed til at støtte og til at velsigne. Bed. Bed bestandigt for jeres ledere.

Sig aldrig „nej" til en mulighed for at tjene i kirken. Hvis I kaldes til en opgave af én, som har myndighed, er der kun ét svar. Det forventes naturligvis, at I tydeligt forklarer jeres særlige omstændigheder, men enhver opgave, der kommer som en kaldelse fra jeres biskop eller jeres stavspræsident, er en kaldelse, der kommer fra Herren. En af trosartiklerne definerer det således, og jeg bærer vidnesbyrd om, at det er således.

Når I nu er kaldede til sådanne stillinger, så gå ikke ud fra, at I selv kan bestemme, hvornår I skal afløses. En afløsning er i virkeligheden en anden kaldelse. Mennesker kalder ikke sig selv til embeder i kirken. Hvorfor skulle vi så gå ud fra, at vi har myndighed til at afløse os selv? En afløsning bør komme fra samme myndighed, som kaldelsen kom fra.

Pas med al flid det embede, hvortil (I) er blevet kaldet (L&P. 107: 99).

Vær ikke en forsømmelig tjener. Vær præcis og pålidelig og trofast.

I har ret til at vide besked om indholdet i de kaldelser, der kommer til jer. Vær ydmyge og bønsomme med hensyn til det ansvar, der lægges på jeres skuldre. Hold disse værdighedsstandarder, så Herren kan kommunikere med jer med hensyn til de opgaver, der er jeres i den kaldelse, I har accepteret.

Herren har sagt:

„Glæd jer derfor i jeres hjerte, fryd jer, omgjord jeres lænder og tag min fulde rustning på, for at I må kunne stå imod på den onde dag og bestå efter at have fuldbyrdet alt.

Så stå da omgjordede om jeres lænder med sandhed og iført retfærdighedens panser, fødderne ombundet med forberedelsen af fredens evangelium, som jeg har sendt mine engle for at overbringe jer.

Grib troens skjold, med hvilket I vil kunne slukke alle den ondes gloende pile.

Og tag imod frelsens hjelm og Åndens sværd, som jeg vil udgyde over jer, og mit ord, som jeg skal åbenbare jer. Vær enige med hensyn til alt, hvad I vil bede mig om, og vær trofaste, til jeg kommer,

så skal I blive optaget, og dér, hvor jeg er, skal I også være." (L&P. 27: 15-18) Til slut siger jeg påny: FØLG BRØDRENE. Om nogle få dage påbegyndes endnu én af kirkens generalkonferencer. Herrens tjenere vil rådgive os. I kan enten lytte med ivrige ører og hjerter, eller I kan afvise sådanne råd. Som det er tilfældet i disse gudstjenester, afhænger det I opnår derved, ikke så meget af talernes forberedelse af deres budskaber, som af jeres forberedelse til at modtage dem.
Husk vers 38 fra Lære og Pagters første afsnit:
„Hvad jeg, Herren har talt, har jeg talt, og jeg undskylder mig ikke ; og selv om himlen og jorden forgår, skal mit ord dog ikke forgå, men skal gå i opfyldelse, enten ved min egen røst eller mine tjeneres, thi det er det samme."
Idet jeg igen vender tilbage til Karl G. Maeser, så var han ved en bestemt lejlighed ved at føre en gruppe missionærer over Alperne. Mens de langsomt steg op ad en stejl bjergside, så han sig tilbage og bemærkede en række stokke, der var anbragt i gletchersneen for at afmærke den sikre sti tværs over de ellers så forræderiske bjerge.
Der var noget ved de stokke, der gjorde indtryk på ham, og idet han standsede gruppen af missionærer, pegede han hen mod stokkene og sagde: „Brødre, dér står præstedømmet. De er bare almindelige stokke som alle os andre - nogle af dem er måske endda en smule skæve, men den placering, de indtager, gør dem til det, de er. Hvis vi træder uden for den sti, de afmærker, er vi fortabt."
Jeg bærer vidnesbyrd om, mine brødre og søstre, at i denne kirke kaldes mennesker, sådan som de sandelig må - eller skal - af Gud ved profeti. Må vi i vores ungdom lære denne lektie; den vil sikre os igennem alle udfordringerne i vort liv. Må vi lære at følge Brødrene. Det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. (*Speeches of the Year*, BYU den 23. marts 1965, s. 1-10)



